MÈO XÙ

BƠ ĐI MÀ SỐNG

Nếu không đẹp thì hãy thơm!

vh NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Mục lục

Bí Kíp Để Bơ Đi Mà Sống
Phần 1 Nếu Không Đẹp Thì Hãy Thơm
Phần 2-Nơi Bình Yên Nhất Là Nhà
Phần 3 - Rồi Ai Cũng Bận Sống Cuộc Đời Người Ta
Phần 4 - Tôi Chọn Lạc Quan

BƠ ĐI MÀ SỐNG

Mèo Xù
www.dtv-ebook.com

Bí Kíp Để Bơ Đi Mà Sống

1. Đừng bận tâm tới người luôn vô tâm với mình...

Vì điều đó sẽ khiến bản thân mình bị tổn thương...

2. Đừng suy diễn...

Vì cuộc đời ngoài kia vốn đã đủ bao khó khăn bão gió, thế nên hãy để tâm can mình được thảnh thơi...

3. Đừng tự trách...

Vì trách móc không thay đổi được sự gì trên đời, có chăng chỉ khiến thời gian bị mất đi một cách hoài phí...

4. Đừng mất niềm tin ở bản thân mình...

Vì niềm tin là điều bao dung nhất, cho dù có thất bại bao nhiêu lần thì niềm tin vẫn sẽ mỉm cười, cho ta thêm

cơ hội để thay đổi.

5. Đừng, đừng bao giờ mất niềm tin ở bản thân mình...

Vì niềm tin là điều thủy chung nhất không bao giờ phản bội, sẽ luôn kiên nhẫn ở bên cạnh ngay cả khi mình chẳng còn gì cả.

6. Đừng, nhất định đừng bao giờ mất niềm tin ở bản thân mình.

7. Mãi mãi đừng bao giờ mất niềm tin ở bản thân mình.

8...9...10...1000... Vạn lần cũng ĐỪNG MẤT NIỀM TIN Ở BẢN THÂN MÌNH!

BƠ ĐI MÀ SỐNG

Mèo Xù

Phần 1 Nếu Không Đẹp Thì Hãy Thơm

Hãy trân trọng mỗi sáng thức dậy. Bởi chỉ cần được thức dậy, thì bất cứ sự gì trên đời vẫn còn có cơ hội để thay đổi.

Gái xấu đừng khóc

Tôi là một cô gái xấu, rất xấu, điều này là hiển nhiên, là sự thật không cần phải chối cãi.

Tôi từng hằn học với cuộc đời, tôi cho rằng nó quá đỗi bất công với bản thân mình.

Tôi từng hằn học với mẹ, tôi từng ghét mẹ, day dứt tại sao mẹ lại đẻ tôi ra trong cái bộ dạng xấu xí như vậy.

Và sau cùng, tôi hằn học với chính tôi, tôi ghét bản thân mình, tôi ước gì mình mang một hình hài khác,

chứ không phải xấu xí như thế này.

Tôi không nhớ, tôi bắt đầu ý thức được sự xấu xí của mình từ khi nào. Nhưng tôi lớn lên trong sự chế giễu không ngưng nghỉ của đám con trai đồng trang lứa.

Chúng nó gọi tôi là "chó bốn mắt" vì tôi bị cận thị, lúc nào cũng phải mang cặp kính dày như hai cái đít chai.

Chúng nó luôn phỉ báng tôi là loại ăn đu đủ không cần thìa vì răng tôi bị hô. Cứ thấy tôi đi qua, chúng nó lại hét to: "Đồ ăn đu đủ không cần thìa kìa chúng mày ơi".

Có lúc chúng nó gọi tôi là "Hoa hậu Ăng-gô-la" vì không những răng vẩu, da tối còn đen nhẻm đen nhẹm.

Ngày đó, tôi đối chọi lại những lời chế giễu chọc ghẹo bằng cách cố làm ra vẻ tỉnh bơ lạnh lùng. Nhưng sau đó tôi về nhà ôm mặt khóc một mình. Tôi không hề bơ đi, phớt lờ tất cả, như cái vẻ bề ngoài mà tôi cố nguỵ tạo. Tôi viết nhật kí từ khi còn rất bé, những buồn tủi,

tổn thương, chẳng biết nói với ai, tôi gửi gắm hết vào đó.

Tôi nhớ có lần tôi được cô giáo giao cho đóng một vai, trong vở kịch của lớp. Người đóng cặp cùng tôi là một đứa con trai, vậy nhưng nó nhất quyết không chịu đóng cùng tôi.

Cô giáo hỏi tại sao, nó bảo cô phân bạn khác đi, nó không thích phải đóng chung với một đứa xấu xí như tôi.

Trái tim của một đứa trẻ là tôi lúc đó như có ai bóp nghẹt, mọi tổn thương vỡ oà. Tôi cố gắng kìm chế không khóc trước mặt cả lớp, nhưng bữa đó tôi bỏ học, tôi chạy về nhà khóc và khóc, vừa khóc tôi vừa viết rất nhiều thứ vào cuốn nhật kí nhỏ của mình. Tôi hận thằng con trai đó, thậm chí đến bây giờ tôi vẫn hận.

Khi trưởng thành, tôi thấy sự tổn thương trong lòng người lớn không đáng sợ bằng sự tổn thương trong lòng một đứa trẻ. Đừng nói trẻ con thì mau quên, trẻ con một khi bị tổn thương, sẽ bị ám ảnh rất lâu, có khi là suốt đời.

Tôi cũng vậy, trong quá khứ có rất nhiều vết dao đã cứa vào tuổi thơ của tôi. Kí ức tuổi thơ của tôi, hầu hết là những mảng màu xám xịt, buồn và rất buồn. Ngày đó tôi ít khi cười, tôi cũng không có nhiều bạn bè. Mặc dù còn bé nhưng lúc nào tôi cũng sống trong nỗi tự ti vì mặc cảm xấu xí.

Hai năm trước trong một cuộc phỏng vấn, tôi đã đưa ra một vài quan điểm của bản thân về chuyện trinh tiết đàn bà, ngay lập tức tôi nhận được một cơn mưa gạch đá của truyền thông và cư dân mạng.

Người ta ném đá về quan điểm của tôi thì ít, mà người ta miệt thị nhan sắc của tôi thì nhiều.

Họ dùng mọi lời lẽ hiểm ác nhất, chua cay nhất để bới móc miệt thị nhan sắc của tôi.

Họ giễu cợt, họ chê bai, họ lấy những khiếm khuyết trên cơ thể của tôi ra để công kích, để tấn công, để hả hê, để câu "like", câu "share" để mua vui.

Người ta cho rằng một cô gái xấu như tôi, lấy tư

cách gì mà phát ngôn điều đó.

Người ta cho rằng một cô gái xấu xí như tôi đang cố tình làm lố để thu hút sự chú ý.

Họ chế ảnh của tôi ở khắp nơi, họ đem sự xấu xí của một cô gái ra để cười cợt, để hả hê, mà không hề biết rằng, trong trái tim của cô gái ấy, vốn dĩ lúc nào cũng có đầy rẫy sự thương tổn, chỉ một vết cào rất nhẹ cũng có thể rách nát. Nhưng đằng này chẳng những cào nhẹ mà họ còn cứa rất sâu.

Tôi gánh trong mình mọi nỗi tổn thương, những lời chế giễu, miệt thị, và cứ thế tôi lầm lũi đi qua những năm tháng dài. Từ khi tôi chỉ là một đứa con nít cho tới khi tôi dậy thì, rồi biết yêu, những vết thương ấy cứ đeo đẳng bám víu lấy tôi.

Từ những lời trêu đùa vô tình, không cố ý của mọi người xung quanh, cho đến những lời chế giễu ác độc mà người ta cố tình mang ra để miệt thị, để tấn công một cô gái xấu, tôi cũng đã gánh nhận đầy đủ cả.

Những lúc như vậy tôi vừa thấy thương hại vừa thấy căm ghét chính bản thân mình. Hàng nghìn hàng vạn lần tôi muốn phủ nhận bản thân mình, tôi ước gì tôi không phải sinh ra thế này.

…

Nhưng dần dần tôi nhận ra, khóc lóc không giải quyết được vấn đề gì cả. Giả sử nếu tôi xinh đẹp như công chúa trong các truyện cổ tích, thì khi tôi khóc sẽ có bà tiên hay ông bụt tới giúp. Nhưng gái xấu như tôi mà cứ ngồi khóc thì cho dù có khóc thế chứ khó nữa cũng sẽ chẳng có ai tới đâu. Vậy chẳng lẽ cứ ngồi đó mà khóc hoài khóc mãi?... Cuộc đời mình vốn đã có đủ thứ bất lợi chẳng vui, không lẽ mình lại còn khóc để cho nó thê lương hơn? Thế nên tôi bảo mình nín đi, đừng khóc nữa...

Nếu không thể phủ nhận thì học cách chấp nhận

Phụ nữ xấu như tôi, luôn nhìn nhận mình như một kẻ đáng thương, một kẻ bất hạnh nhất trên đời. Vậy nhưng nếu bảo phụ nữ xấu hãy mạnh mẽ, hãy tự tin, thì cũng

chẳng biết níu vào đâu để lấy sức mạnh, chẳng biết bám vào cái gì để mà tự tin?

Tôi từng cảm thấy bế tắc như vậy, tôi từng muốn thoát ra khỏi mặc cảm tự ti ấy nhiều lần nhưng không làm được.

Tôi từng ám ảnh đến mức đi lướt qua một người xa lạ, họ bất giác cười, tôi cũng cho rằng họ đang cười mỉa mai sự xấu xí của mình. Tôi muốn bơ đi mọi thứ xung quanh, nhưng tôi không làm được.

Thực ra, người đời làm tổn thương tôi một, thì những mặc cảm ám ảnh của chính tôi làm tôi tổn thương gấp nhiều lần.

Cứ sống giày vò bản thân mãi như thế, rồi dần dần tôi ngộ ra một trong những vấn đề mấu chốt của phụ nữ xấu như tôi, đó là luôn tìm cách lẩn tránh, và không dám đối diện với sự thật.

Tôi tự lừa dối bản thân mình và mọi người bằng cách, tôi luôn tỏ ra chẳng màng gì đến chuyện nhan sắc,

xấu đẹp. Thế nhưng khi một mình, tôi lại lén lút soi gương rồi khóc, oán giận cuộc đời, oán giận bản thân mình.

Trong rất nhiều năm tôi cứ luôn sống với nỗi tự ti vì vẻ ngoài xấu xí của mình. Đó là khi tôi thật ngốc và chẳng có được thành công gì ra hồn.

Bây giờ thì khác rồi. Tôi vẫn xấu, nhưng tôi chẳng bao giờ phải xấu hổ vì điều đó nữa. Tôi bơ đi những lời gièm pha xung quanh, tôi mặc nhiên thừa nhận bản thân mình.

Tôi nhận mình là gái xấu ở bất cứ đâu, trong cuộc gặp gỡ đối tác, trên mạng xã hội, trên báo chí, trên sóng truyền hình... tôi thừa nhận vì đó là sự thật.

Nhưng cũng thật kì lạ, khi tôi thẳng thắn thừa nhận mình là gái xấu, tôi lại cảm thấy nó rất bình thường, rất nhẹ nhàng. Dường như chúng lại chẳng phải là vấn đề quá to lớn nữa. Bây giờ tôi bình thản với cuộc sống của mình, tôi học cho mình cách suy nghĩ mọi vấn đề thật tích cực.

Tôi nghĩ tôi cũng bình đẳng như tất cả mọi người. Vì tôi cũng được mẹ mang nặng 9 tháng 10 ngày rồi chịu bao đau đớn mà sinh ra, nâng niu nuôi dưỡng khôn lớn trưởng thành. Trong mắt cha mẹ, tôi luôn rất quý giá, vậy thì có lí do gì mà tôi phải tự hạ thấp giá trị của bản thân, chỉ bởi vì hình hài của tôi không giống như đa số mọi người.

Một tờ tiền có giá trị 100 nghìn, cho dù chỉ có một người hay là một vạn người quý giá tờ tiền đó, thì nó cũng không hề thay đổi giá trị, giá trị của nó vẫn vậy, vẫn là tờ tiền 100 nghìn.

Vậy nên bản thân tôi cũng thế, cho dù là một người hay bao nhiêu người trân trọng tôi, thì giá trị của tôi vẫn y như vậy. Tôi tuyệt nhiên không bao giờ tự ý hạ thấp giá trị của bản thân mình xuống chỉ vì nhan sắc.

Bây giờ tôi đã có thể nhìn thẳng người đối diện, mỉm cười mỗi khi nói chuyện với họ, thậm chí là tôi còn cười rất tươi, vì tôi có lợi thế hơn người là có hai cái răng thỏ, khi nào mà nó chẳng cười.

Suy cho cùng chúng ta không thể nào tìm thấy sự tự tin khi chúng ta luôn chối bỏ, ghét bỏ và chẳng dám thừa nhận chính bản thân mình.

Còn việc ai đó chê bai mình làm sao thì mặc kệ họ, đó là việc của họ, không phải là việc của chúng ta.

***

Tôi hành động để bù đắp những khuyết điểm của bản thân

Tôi nghĩ chúng ta không ai được quyền lựa chọn hình hài khi sinh ra, nhưng chúng ta có quyền lựa chọn cách chúng ta sẽ sống.

Chúng ta muốn làm một bông hoa hướng dương hay là một con ốc sên, đó là lựa chọn của chính chúng ta.

Sau nhiều năm mệt mỏi vì luôn phải sống một cuộc đời rụt rè, tự ti như một con ốc sên, tôi thấy mình thật tẻ nhạt, tôi tự hỏi, mình sống thế này thì có ý nghĩa gì? Thế nên tôi quyết định thay đổi, tôi muốn mình là một bông hoa, cho dù không đẹp, thì cũng nhất định phải tự

tin mà nở bung cánh, để tỏa hương thật rực rỡ. Vì một bông hoa không đẹp, nhưng nếu nó tỏa hương thơm, thì nó vẫn có giá trị, nó vẫn sẽ được yêu thích.

Trước kia, tôi từng bỏ mặc bản thân mình, thậm chí rất ngại ăn diện làm đẹp, vì tôi mặc cảm mình xấu rồi, có ai ngắm đâu, mặc đẹp cũng chẳng để làm gì, thậm chí còn tự thấy thật lố bịch. Thế nhưng sự thật hoàn toàn ngược lại. Phụ nữ xấu giống như cái cây héo úa cằn cỗi, nếu ta quyết định bỏ mặc nhưng cái cây ấy, chẳng chăm sóc vun tưới thì nó sẽ tiếp tục héo úa cằn cỗi cho đến chết. Thế nên muốn nó tươi xanh thì phải chăm sóc, thậm chí chăm sóc nhiều hơn các cây bình thường khác. Cũng như những cái cây đang héo úa, phụ nữ càng xấu càng cần được chăm sóc nhiều hơn.

Phụ nữ xấu nếu biết chăm sóc bản thân, cho dù không thể trở thành công chúa, thì ít nhất cũng sẽ không già nua xấu xí như mụ phù thủy.

Tôi thấy nhiều cô gái xấu như tôi thường tự biện hộ cho bản thân mình rằng, mình không cần đẹp ở ngoại hình, mình đẹp ở tâm hồn là được rồi. Với tôi thì khác,

tôi cho rằng ngoại hình của mình dù không đẹp nhưng cũng đừng bao giờ đề nó quá nhếch nhác đến nỗi chẳng ai muốn lại gần.

Cho dù mình không đẹp thì cũng phải mặc một bộ quần áo cho thơm tho gọn gàng.

Cho dù mình không đẹp thì vẫn phải bôi kem dưỡng da mỗi tối trước khi đi ngủ.

Cho dù mình không đẹp thì mĩnh vẫn phải chăm chỉ tập thể dục mỗi ngày để có một cơ thể thật khỏe mạnh.

Cho dù không đẹp thì trước khi ra ngoài đưỡng cũng nhớ tô một chút son, bởi một nụ cười thật rạng rỡ luôn tạo được ấn tượng tốt với người đối diện.

Đừng để mình lôi thôi nhếch nhác trong mắt người khác, vì không thể bắt họ đề cao mình, trong khi chính bản thân mình hoàn toàn chẳng chú trọng gì tới nó.

Và sau cùng, tôi khẳng định chắc chắn một điều, phụ nữ xấu tự tin thì cần phải có trí tuệ. Một cô gái đẹp, cho dù họ không có kiến thức, họ ít nhiều vẫn sẽ được chiếu

cố, vì ít nhất họ cũng có tác dụng trở thành một bình hoa di động, "sắc đẹp của họ chính là một tài năng". Thế còn phụ nữ xấu như tôi, nhan sắc đã chẳng có, trí tuệ lại cũng không có nốt thì thử hỏi dùng để làm gì? Và làm sao có thể chứng tỏ được bản thân mình, trong khi bản thân mình chẳng có gì để chứng tỏ? Vậy nên phụ nữ đã xấu thì nhất định phải đầu tư cho kiến thức, bồi đắp cho trí tuệ, dù không đạt đến tầm uyên bác, thì cũng không được phép để đầu óc rỗng tuếch.

Tôi tin một người phụ nữ thông minh, sẽ luôn biết cách làm cho mình đẹp, không bằng cách này thì cũng bằng cách khác.

Phụ nữ xấu dễ tổn thương, tôi biết thế!

Phụ nữ đẹp có nhiều người sẵn sàng bảo vệ, phụ nữ xấu phải biết cách bảo vệ mình, vậy nên tôi luôn dặn mình phải mạnh mẽ.

Bảo vệ mình không có nghĩa là xù lông lên mỗi khi bị người khác chê cười là xấu xí, cũng không cần phải cố gắng tỏ ra gai góc, xây thành đắp lũy, bỏ ngoài tai tất cả

những lời nói chế giễu ngoài kia, mà bảo vệ mình bằng cách dành thời gian để chăm sóc bản thân, dành thời gian để khẳng định giá trị của mình bằng những thành quả công việc. Và cứ bơ đi, phớt lờ miệng đời.

Trách móc oán thán không giúp cho người phụ nữ xấu đẹp lên, chỉ có tự mình hành động, thì mới cứu vãn được tình thế.

Cứ chăm sóc cuộc đời, chăm sóc trí tuệ của mình đi, rồi chúng mình cũng sẽ được yêu thương, được trân trọng như bao nhiêu cô gái khác.

***

Chúng ta có thể xinh đẹp theo cách của riêng mình

Ngoài kia người ta vẫn cứ đang tranh cãi với nhau xem, phụ nữ xấu rút cuộc có nên đi phẫu thuật thẩm mỹ không? Tôi nghĩ đâu nhất thiết phải tranh luận, bản thân mỗi người sẽ tự biết mình thích gì, và mong muốn điều gì.

Nếu bạn cảm thấy thật sự không thể chịu đựng được

cái ngoại hình xấu xí nhiều khiếm khuyết của bản thân, thì bạn cứ việc ôm tiền đến thẩm mỹ viện, để chỉnh sửa bất cứ thứ gì bạn muốn. Cho dù là đẹp tự nhiên hay đẹp nhân tạo thì kết quả cuối cùng vẫn là đẹp cơ mà.

Còn ví như tôi, tôi chưa bao giờ cố gắng để trở thành một CÔ GÁI XINH ĐẸP THEO MỘT CHUẨN MỰC HOÀN HẢO.

Nhiều người nói, xinh đẹp rồi thì sẽ được mọi người yêu quý, mới được để ý, được thế này, được thế kia.

Tôi nỗ lực để có được mọi thứ mà tôi cần theo cách của tôi, theo kiểu vì đó là tôi. Tôi có nhiều bạn bè, chủ yếu trong giới showbiz, từ diễn viên, MC, người mẫu, tất cả họ đều rất đẹp. Nhưng khi chúng tôi đi với nhau, tôi chưa bao giờ thấy mình kém cỏi hoặc tự ti so với họ.

Tôi có thể tự tin ra ngoài giao tiếp, gặp bất cứ ai, tôi tự tin diễn thuyết trước đám đông, để nói về chủ đề mà tôi muốn, và khiến mọi người hứng thú lắng nghe điều tôi nói, hơn là để tâm tới ngoại hình của tôi.

Tôi hạnh phúc khi được sống một cuộc đời an yên, khỏe mạnh. Tôi học cách yêu thương những khuyết điểm trên cơ thể mình, không hắt hủi hay ghét bỏ nó.

Tôi làm cho cuộc sống của mình có ý nghĩa bằng chính những thành quả công việc mà tôi đạt được.

Tôi ở mỗi thời điểm sẽ tự làm cho mình những điều mà bản thân mình thấy cần. Và tôi luôn nghĩ tôi sẽ xinh đẹp theo cách của riêng mình!

Tôi nghĩ bất cứ cô gái nào cũng được trân trọng, khi cô ấy biết sống tử tế và nhân văn.

"Phụ nữ không phải cứ đẹp là sẽ có tất cả. Mà thái độ sống mới là yếu tố quyết định. Sống tích cực, sống lạc quan và đừng sợ hãi."

Gái xấu đừng khóc, đừng tự bi kịch hóa cuộc đời mình

Ở thời nào thì tôi không biết, nhưng ở thời mà chúng ta đang sống, người ta khẳng định chắc nịch: "Cứ đẹp là có quyền", vậy xấu thì có quyền không? Tôi cũng sẽ

khẳng định chắc nịch là: "Có"!

Gái xấu có quyền gì?

Chỉ cần gái xấu không buông bỏ bản thân mình, thì bất kể là quyền gì gái xấu muốn cũng đều có thể tự phong tặng cho mình.

Có ai đó đã nói: "Không phải người phụ nữ đẹp là người phụ nữ hạnh phúc, mà người phụ nữ hạnh phức mới là người phụ nữ đẹp".

Trên đời này không phải không có phụ nữ xấu, chắc chắn là có, có tôi, cũng có thể là bạn - người đang đọc cuốn sách này, và còn rất nhiều người khác nữa.

Chúng mình được xếp vào danh sách "gái xấu" vì chúng mình có vài khiếm khuyết nào đó trên cơ thể. Ví dụ như chúng mình bị thừa cân, chúng mình có đôi chân vòng kiềng, một vòng eo bánh mì, chiếc mũi tẹt, đôi mắt híp, hay như tôi, tôi xấu vì tôi có cái răng hô, có cái mũi tẹt, và đôi mắt bị sụp mí...

Chắc chắn hơn một lần chúng mình đã khóc vì nghĩ

bản thân mình thật đáng thương, thật bất hạnh có phải không?

Thế nhưng bây giờ, tôi muốn chúng mình bắt đầu thay đổi suy nghĩ ấy có được không? "Xấu xí không đồng nghĩa với sự bất hạnh" - Chúng mình hãy tin vào điều đó.

Chúng mình được sinh ra và có cả một cuộc đời để hoàn thiện chính mình theo từng ngày.

Chúng mình đừng bao giờ bỏ cuộc trong hành trình hoàn thiện bản thân, cho dù hành trình ấy không hề dễ dàng thì chúng mình cũng cứ miệt mài cố gắng, được không?

Chúng mình có quyền được hạnh phúc khi biết yêu quý bản thân, biết mỉm cười với mọi người, với cuộc đời.

Khi tôi nói "Phụ nữ xấu mà tự tin là một nghị lực phi thường", nhiều người đã cười mỉa mai về điều này. Người thì bảo, tôi nói thế tức là tôi đang cảm thấy tự ti với bản thân mình, người khác lại cho rằng tôi đang cố gồng lên,

làm cố làm quá lên. Nhưng bản thân tôi đã phải trải qua một thời gian rất dài để đúc kết được điều đó, và nó thật sự đúng với tôi.

Muốn sống cuộc đời hạnh phúc thì đừng hoài nghi

Vấn đề lớn nhất mà những cô gái không đẹp như chúng mình gặp phải, đó là thiếu niềm tin. Chúng mình thiếu niềm tin với tất cả mọi thứ trên đời, hơn hết là thiếu niềm tin ở ngay trong chính bản thân mình. Phụ nữ xấu ít được người khác yêu thương để ý, nhưng tới khi được ai đó yêu thương để ý thì lại hoài nghi vào điều đó. Hoài nghi vì sao họ yêu thương mình, hoài nghi xem họ đến với mình vì lẽ gì. Và sau cùng, phụ nữ xấu luôn dằn vặt tự hỏi, với nhan sắc xấu xí của mình thế này, làm sao giữ nổi những yêu thương kia.

Hay khi ai đó đến rồi bỏ chúng mình đi, chúng mình hẳn nhiên sẽ không thể nghĩ ra được lí do nào khác ngoài đổ tất cả mọi đau thương ấy cho cái nhan sắc xấu xí của mình.

Chúng mình tự ăn vạ, tự chì chiết bản thân mình

rằng tại vì mày quá xấu xí nên người ta mới bỏ mày mà đi. Kì thực cứ làm vậy hoài, chúng mình khổ sở và mệt mỏi lắm phải không?

Nhưng các bạn biết không?

Trước khi muốn tin được người khác, yêu được người khác, thì chúng mình phải tin vào chính mình trước đã.

Vậy làm thế nào để có niềm tin ở chính mình?

Đương nhiên không ai giúp mình hết, cũng chính chúng mình, những cô gái xấu xí, sẽ phải học cách để xây dựng niềm tin về mình, cho chính mình.

Đứng trước người đàn ông mình thích, cho dù anh ta có thích mình hay không thì cũng đừng cúi gằm mặt xuống bởi nỗi tự ti. Chúng mình cứ mỉm cười thật tươi đi, bởi tôi tin rằng nụ cười có thể làm lấp liếm đi được nhiều thứ, ngay cả những nhược điểm cũng dễ dàng được bỏ qua.

Hoặc khi một người đàn ông nói chẳng thích mình vì

mình quá xấu thì cũng kệ anh ta đi, bởi anh ra chẳng là lựa chọn của cuộc đời mình đâu. Đàn ông như thế vốn dĩ không dành cho chúng mình. Cứ cho là mình chẳng xứng với anh ra thì cũng không làm sao hết, chẳng có gì phải xấu hổ. Bởi lẽ yêu đương mà mặc cả ngã giá, cân đong xem có xứng hay không xứng thì đã là một tình yêu thất bại rồi.

Chúng mình cũng đừng cố gắng thay đổi nhan sắc của mình chỉ để quyến rũ một người đàn ông. Nếu có thay đổi thì hãy chắc chắn rằng đó là vì mình trước tiên, vì mình đẹp thì chính mình sẽ thấy hạnh phúc. Còn đem chuyện nhan sắc để giữ chân một người đàn ông, chẳng khác nào mang cát đổ xuống biển, không biết bao nhiêu cho đủ, bao nhiêu cho vừa.

Suy cho cùng chúng mình không cần phải cố gắng làm công chúa ở trong lòng ai hết, mà hãy trở thành nữ hoàng trong chính cuộc đời của mình.

Tôi đã trải qua một thời gian dài đầy hoang mang, đầy dằn vặt về ngoại hình của mình. Trải qua vài lần cảm nắng cảm gió một chằng trai, cũng trải qua một vài

mối tình chóng vánh. Rồi dần dần cùng với công việc, cùng với sự trải nghiệm của tôi với cuộc đời, cùng với những người mà tôi tiếp xúc hàng ngày, tôi bắt đầu học cách để tạo dựng niềm tin cho chính mình.

Cho đến một ngày tôi thấy mừng, khi tôi bắt đầu tự cho phép bản thân được tin rằng mình cũng có những thứ thuộc về riêng mình, mà không phải người nào cũng có được.

Tôi bắt đầu tin mình có vài đặc điểm đặc biệt hấp dẫn. Sau cùng, khi tôi thấy rằng bản thân mình là thật sự trân quý, thì tôi tin mình sẽ được yêu thương, được hạnh phúc như bao nhiêu người con gái khác.

Cho đến bây giờ tôi cũng có đôi ba lần đổ vỡ trong tình yêu, nhưng tôi không bao giờ lấy chuyện nhan sắc ra để đổ lỗi cho những đổ vỡ đó.

Tôi cũng không còn ghen tuông lo sợ người đàn ông của mình một ngày nào đó sẽ bỏ đi yêu một cô gái khác, chỉ vì cô ấy đẹp hơn tôi. Vì tôi tin rằng, tình yêu nếu chỉ phụ thuộc vào nhan sắc để duy trì, thì nó cũng sẽ dần

hư hao đi mỗi ngày mà thôi, bởi làm gì có ai đẹp mãi được đâu.

Nếu không thể là một bông hoa đẹp thì hãy là một bông hoa thơm

Nhiều người nói, phụ nữ xấu như tôi có ít cơ hội để được đàn ông yêu. Tôi không phủ nhận, nhưng trong cái rủi cũng có cái may, nhờ thế mà đàn ông tới với tôi đã được qua nhiều lần chọn lọc. Đàn ông xem nhan sắc là tất cả sẽ không bao giờ thèm thích tôi, (ờ, chắc chắn không rồi vì tôi không hề đẹp). Đàn ông hám tiền lại càng không bao giờ thèm đếm xỉa đến tôi (ờ, vì tôi rất nghèo).

Người đàn ông của tôi từng thiệt thòi hơn nhiều người khác, vì lúc nắm tay tôi đi ngoài đường họ không có cái hãnh tiến là đang được sở hữu một bông hoa đẹp. Vậy nhưng họ tuyệt đối chưa bao giờ phải mất mặt vì tôi.

Còn nhớ lần tôi cùng bạn trai đi ăn ở một nhà hàng sang trọng, cùng đối tác của anh ấy. Đối tác của anh ấy là một doanh nhân trung tuổi, sống ở nước ngoài nhiều

năm. Doanh nhân kia, có vẻ rất ngạc nhiên khi bạn tôi giới thiệu tôi là bạn gái của anh ấy. Lúc phục vụ bê món lên, tôi thấy ánh mắt của doanh nhân kia như đang tìm kiếm thêm đồ, tôi ngoắc phụ vụ lại, gọi đúng thứ anh ấy đang cần, anh ấy rất ngạc nhiên hỏi: "Sao em biết hay vậy?"

Tôi chỉ cười.

Anh ấy liền quay ra nói với bạn tôi, rằng tôi là một cô gái rất tinh tế khác hẳn với vẻ bề ngoài.

Người yêu tôi lúc đó nghe nói vậy thì cũng chỉ cười xòa, có lẽ vì anh ấy hiểu ý của người bạn mình.

Tôi là người hay nói, tôi vụng về trong nhiều chuyện, nhưng tôi biết lúc nào mình nên im lặng, chuyện gì mình cần phải để tâm.

Và nghe tới đây, có lẽ bạn cũng không còn thắc mắc, vì sao một cô gái xấu xí nhưng tôi lại vẫn có thể được yêu thương, được trân trọng.

Tôi nghĩ nếu mình không thể là một bông hoa đẹp thì

hãy làm một bông hoa thơm. Và tôi luôn cho phép mình cái quyền được hãnh tiến vì bản thân, bởi tôi biết thứ mà tôi đang thực sự sở hữu là gì.

"Trong cuốn sách "Sống như người Paris", các cô gái Paris được dạy rằng hãy tôn trọng những gì mẹ thiên nhiên ban tặng cho chúng ta.

Rằng không phải ngón tay nào của nàng cũng đeo nhẫn, không phải chiếc nhẫn nào của nàng cũng gắn kim cương.

Rằng nàng không dùng chiếc túi hàng hiệu trứ danh nào.

Nhưng nàng vẫn thật nổi bật chỉ đơn giản bằng lời nói và phong thái của nàng mà thôi!"

***

Chuyện cô bé mù may mắn

Tôi đang ngồi uống cafe với bạn thì một cô bé mù bước vào mời chúng tôi mua kẹo cao su. Bình thường

chúng tôi sẽ từ chối, bởi lẽ ngồi đây một lúc thì có biết bao nhiêu đứa chạy lại mời mua, nhìn đứa nào cũng lấm lem đáng thương cả. Thế nhưng với cô bé này thì khác, nhìn kĩ gương mặt cô bé, mũi miệng rất xinh, nhưng toàn bộ phần da ở mắt bị kéo tịt vào, che hết toàn bộ đôi mắt của cô bé. Tôi quyết định mua cho co bé hai vỉ kẹo cao su, cô bé cảm ơn tôi rối rít. Tôi thực sự động lòng trước gương mặt của cô bé.

Tôi hỏi:

- Quê em ở đâu?

- Em ở Thái Bình.

- Em có bố mẹ không, sao lại phải đi bán kẹo cao su thế này?

- Em và bố em lên Hà Nội đi làm kiếm tiền nuôi mẹ với hai đứa nhỏ ở quê.

- Hai em của em năm nay mấy tuổi rồi?

- Một đứa năm tuổi một đứa bảy tuổi, mà đứa nào

cũng què chân, chúng nó không biết đi.

- Sao lại thế? - Tôi hỏi cô bé.

- Lúc mẹ em đẻ ra chúng nó đã bị thế rồi, nhà em có mỗi em may hơn là vẫn còn đi được. - Cô bé cúi xuống lần lần sờ sờ, vừa xếp lại những vỉ kẹo trong cái rổ nhựa, vừa hồn nhiên trả lời tôi.

Nhìn đôi mắt bị phần da kéo che lấp hết con ngươi không thể nhìn thấy gì của cô bé, rồi nghe cô bé nói: "Em may hơn vì em vẫn còn đi được", tôi sững người thầm nghĩ: "May mắn ư?" Cô bé có hiểu thế nào là may mắn không? Cô bé bị mù không nhìn thấy gì, lại còn phải bỏ học để đi mưu sinh như thế này, mà cô bé vẫn cho rằng mình may mắn sao? Phải rồi! Nếu so sánh cô bé với hai đứa em đang nằm liệt một chỗ ở nhà thì cô bé đúng là may mắn thật.

Sau này tôi kể câu chuyện với bạn bè tôi, mọi người bảo có thể cô bé cố tình nói như thế để lấy được sự thương hại của người khác, đây là chiêu bán hàng của bọn trẻ đầu đường xó chợ. Thế nhưng tôi vẫn cứ cho

phép mình tin vào câu chuyện đó, và ít nhất tôi cũng luôn biết ơn câu chuyện mà cô bé nói, bởi cô bé giúp tôi nhận ra một điều hiện hữu rõ ràng mà tôi và rất nhiều người đều không ý thức được. Đó là thực ra chúng ta đang may mắn như thế nào. Tôi từng oán trách cuộc đời là tôi thật kém may mắn vì sinh ra đã xấu xí, rất nhiều cô gái khác có lẽ cũng giống như tôi, luôn oán trách cuộc đời bất công. Vậy nhưng chúng mình không tự nhìn ra xung quanh để thấy, thậm chí có rất nhiều người luôn ước được khỏe mạnh như mình mà còn không được. Thế mà họ vẫn không hề chán nản với cuộc đời, họ vẫn vui vẻ sống.

Còn chúng mình, chúng mình có sức khỏe, chúng mình được lành lặn, mặt mũi chân tay đủ cả, chúng mình còn mong ước gì hơn nữa? Chỉ vì chúng mình không đẹp mà chúng mình bất mãn, oán hận cuộc đời ư? Chúng mình có tham lam và ích kỉ quá không?

***

Được sống trên đời này đã là một đặc ân

Tôi đã từng chứng kiến một người bạn rất tài giỏi, bạn là niềm tin, là hi vọng của cả một dòng tộc. Tương lai đang sáng ngời, thế rồi bạn nhận được tin dữ, bạn bị ung thư máu, dù bạn có lạc quan, mạnh mẽ cỡ nào thì cũng không chống lại được với bệnh tật, bạn ra đi khi còn chưa bước qua tuổi 25.

Tôi từng chứng kiến một "tình địch" của mình, cô ấy bằng tuổi tôi, yêu đơn phương người yêu của tôi ở thời điểm đó suốt ba năm trời. Cô ấy ra đi vào đúng ngày sinh nhật của mình trong một tai nạn, khi đó cô ấy còn chưa bước sang tuổi 30.

Tôi từng chứng kiến mợ của tôi, mợ rất khỏe mạnh, hôm trước vẫn còn đi ra đồng làm ruộng, chỉ một cơn đau đầu ập đến, đi khám bác sĩ bảo u não giai đoạn cuối. Gia đình còn chưa kịp làm gì thì mợ đã ra đi, bỏ lại cậu và hai đứa con, gia đình vốn dĩ đang rất hạnh phúc.

Thế nên bây giờ, thỉnh thoảng tôi buồn vì vài chuyện không diễn ra như ý nguyện.

Thỉnh thoảng tôi buồn vì tôi không có đủ tiền để mua

một cái túi xách mà tôi mơ ước.

Thỉnh thoảng tôi sẽ buồn vì bị ai đó bỏ rơi.

Nhưng tôi không bao giờ chán nản với cuộc đời này. Vì tôi càng ngày càng hiểu, được sống đã là một đặc ân, được sống khỏe mạnh chẳng bệnh tật gì chính là một điều vô cùng quý giá.

***

Chúng ta thất bại vì chúng ta chưa cố gắng, chứ không phải vì chúng ta xấu xí

Có nhiều cô gái gửi thư, tâm sự với tôi. Rằng họ cảm thấy tự ti, mặc cảm bất hạnh vì bản thân quá xấu xí, cũng bởi vì ngoại hình quá xấu xí nên để thành công thật chẳng dễ dàng. Có người ra trường lâu rồi mà chẳng thể nào xin được việc làm, mặc dù cũng có trình độ. Họ cho rằng sự thất bại của mình là do nhan sắc quá xấu xí.

Dù hơi nhẫn tâm, nhưng tôi vẫn phải nói. Nhiều cô gái xấu ngày nay, đang bị mắc phải chứng bệnh tự ti thái quá, đồng thời cũng lại bị ảo tưởng và huyễn hoặc bản

thân mình quá mức.

Khi không được trọng dụng yêu thương, thay vì nghĩ cách làm sao để thay đổi, thì các bạn ngồi đổ lỗi ngay cho chuyện nhan sắc, vì tôi xấu nên tôi bị người ta đối xử như vậy. Các bạn cho rằng các bạn giỏi hơn phụ nữ đẹp nhưng chỉ vì các bạn xấu nên các bạn mới không được công nhận.

Các bạn đâu biết rằng:

Chính vì các bạn chỉ ngồi một chỗ đổ thừa cho hoàn cảnh như vậy nên các bạn mới thất bại.

Chính vì các bạn như vậy mới càng khiến người ta ghét và coi thường các bạn.

Chính vì các bạn như vậy nên cả đời này các bạn sẽ luôn hậm hực, luôn thấy cuộc đời bất công với mình.

Hơn ai hết, tôi hiểu rõ những thiệt thòi của gái xấu, nhưng tôi không thích các bạn bày nó ra để cầu cứu sự thương hại từ những người khác.

Có lẽ chúng mình đang nhầm lẫn giữa sự đồng cảm và sự thương hại. Đồng cảm xuất phát từ tâm, thương hại giống như sự ban ơn bố thí vậy.

Không thể phủ nhận một điều, phụ nữ xấu luôn khó khăn trong việc khẳng định mình hơn. Có thể xuất phát điểm về trình độ của những cô gái đẹp và cô gái xấu là như nhau, nhưng những cô gái đẹp vẫn sẽ có những lợi thế nhất định. Dù vậy tôi vẫn muốn nói với những cô gái có ngoại hình vốn dĩ không đẹp rằng: "Chúng mình đừng bao giờ than vãn và oán trách cuộc đời, bởi nếu chúng mình mải miết đau khổ với điều đó thì chúng mình không bao giờ có cơ hội thay đổi bản thân để chui ra khỏi vỏ ốc của chính mình. Đừng đổ lỗi, đừng quy trách nhiệm mọi sự thất bại của bản thân cho sự xấu xí. Xấu xí không có tôi, cũng không phải là nguyên nhân của thất bại. Chúng mình thất bại vì chúng mình chưa nỗ lực hết mình, chỉ đơn giản vậy thôi. Thay vì ngồi oán trách, thì mình hãy đi tìm cách, để bù lấp cho những khuyết điểm của mình".

***

Thay vì chờ đợi, hãy tự tìm may mắn cho mình

Nếu thẳng thắn nhìn nhận thì xuất phát điểm của tôi rất thấp. "Xấu - Nghèo" vốn dĩ không phải là lợi thế của bất kì ai. Thế nhưng tôi lại cho rằng đó là lợi thế của bản thân mình. Bởi chúng chính là động lực để thúc đẩy tôi cố gắng, không có thói quen ỷ lại, dựa dẫm vào người khác.

Tôi nghĩ một cô gái đẹp khi gặp khó khăn sẽ có nhiều người sẵn lòng giúp đỡ, ngược lại gái xấu khi gặp khó khăn thì thật khó trông mong vào sự giúp đỡ của người khác. Bởi vậy mang thân là gái xấu, chúng mình nên học thói quen tự thân vận động, luôn tự nghĩ cách cứu lấy mình.

Còn nhớ kì cuối đại học, tôi cùng các bạn trong lớp được nhà trường phân đi thực tập trong các cơ quan hành chính nhà nước. Gọi là thực tập, nhưng họ không cho chúng tôi được làm gì, bạn bè tôi ngày nào cũng mon men tới chỗ thực tập hi vọng học hỏi được thêm gì ở đó, để bổ sung vào báo cáo thực tập, mong sao có bảng điểm tốt nghiệp cao nhất, Tôi thì nghĩ khác, tôi

nghĩ một tấm bằng tốt nghiệp với số điểm cao chót vót, nhưng kinh nghiệm làm việc thực tế chỉ là con số 0 thì cũng chẳng có nhiều giá trị cho lắm. Hơn nữa bản thân tôi lại không có nhan sắc, nên sẽ rất khó để kiếm việc làm khi ra trường. Thế nên tôi bắt đầu kiếm việc đi làm thêm ở bên ngoài, vì dù sao ba tháng thực tập chúng tôi cũng không phải đi học.

Tôi xin vào làm nhân viên tạp vụ văn phòng cho một công ty tư nhân quy mô nhỏ với mức lương rất bèo bọt, nhưng công việc thì rất nhiều, chủ yếu là mấy việc tay chân. Dù vậy tôi vẫn vui vẻ đồng ý, coi đây là một cơ hội may mắn của mình. Thời gian đầu, tôi làm tất tần tật những công việc của một tạp vụ như pha trà, quét dọn phòng, phô tô tài liệu, đi giao hàng, trực điện thoại. Một thời gian sau, giám đốc thấy tôi nhanh nhẹn, có tài ăn nói, lễ phép khéo léo, nên cho tôi phụ trách mảng chăm sóc khách hàng, cũng nhờ đó mà tôi tích lũy được cho mình rất nhiều kinh nghiệm làm việc, đặc biệt là các kĩ năng trong giao tiếp, đàm phán.

Tôi làm việc tại đó ba tháng thì xin nghỉ vì cũng đã hết thời gian thực tập, tôi phải quay lại trường để tập

trung ôn luyện cho kì thi tốt nghiệp. Lúc thi xong, cầm bằng tốt nghiệp trên tay, cộng với kinh nghiệm làm việc mà tôi có, tôi dễ dàng kiếm được cho mình một công việc vừa phải, mức lương đủ sống, tôi không mất một ngày nào phải nằm ở nhà chờ việc.

Tuy nhiên mục tiêu của tôi không dừng lại ở đó, bởi tôi tự ý thức bản thân còn cả một gia định phải gánh vác, bố mẹ tôi đã già không thể cứ đi làm thuê mãi được, đã đến lúc tôi cần phải chăm sóc, báo đáp cha mẹ. Nên tôi xác định công việc hiện tại chỉ là tạm thời để lấp chỗ trống trong thời gian tôi chờ kiếm được công việc ưng ý, với mức thu nhập tốt hơn. Ngày ngày tôi vẫn kiên trì đăng tuyển hồ sơ của mình lên mạng, đồng thời đi học thêm tiếng Anh vào buổi tối. Nhờ sự nhẫn nại không thỏa hiệp cũng không bỏ cuộc như vậy, mà tôi đã tìm được cho mình một cơ hội thực sự lớn.

Buổi chiều hôm ấy, khi chuẩn bị hết giờ làm việc, tôi nhận được điện thoại từ một số lạ, anh giới thiệu, anh làm ở bên kênh truyền hình thực tế, anh đang cần tuyển vị trí trợ lý nhân sự. Anh đọc được hồ sơ của tôi trên mạng, thấy khá thú vị, nên anh muốn mời tôi tới phỏng

vấn. Lúc đó với tôi khái niệm truyền hình còn cực kì xa vời, hơn nữa trong đầu tôi mặc định ai làm truyền hình cũng phải rất xinh đẹp, thế nên tôi đã thẳng thắn trả lời:

- Anh ơi, em cảm ơn anh, thực sự thì em cũng thích công việc đó, nhưng em nghĩ làm truyền hình thì cần phải có ngoại hình đẹp, mà em thì không đẹp, thậm chí là xấu, vậy nên để đỡ mất thời gian của em và của anh thì em xinh phép không đến phỏng vấn ạ.

Người đàn ông tỏ vẻ khá ngạc nhiên, anh hỏi lại tôi:

- Sao em lại nghĩ mình xấu?

- Không phải em nghĩ mà là em xấu thật anh ạ.

- Em cứ qua đi, anh thích người thật thà như em.

Lúc người đàn ông đó nói, tôi còn nghe thấy cả tiếng cười. Có lẽ đúng là sự thật thà đã giúp tôi ghi điểm.

Tôi tới phỏng vấn theo lịch hẹn, lần đầu tiên tôi đặt chân vào một tòa nhà rất to, rất sang trọng. Mọi người ăn vận đẹp đẽ, nước hoa rất thơm, ai cũng tự tin năng

động. Tôi nhìn họ, rồi bất giác tự hỏi trong lòng: "Một lúc nào đó mình cũng sẽ được như thế này phải không?" - Câu hỏi năm đó, giờ tôi đã có câu trả lời, tôi đã có thể trở thành đúng con người mà năm xưa tôi mong ước.

Cuộc phỏng vấn với vị giám đốc diễn ra trong khoảng một tiếng. Tôi không cố gắng thể hiện bất cứ điều gì, tôi chỉ nghĩ đơn giản, hãy để cho họ thấy con người thực sự của mình. Anh ấy lắng nghe tôi nói bằng sự chân thành, sau cùng anh ấy nói với tôi những lời mà tôi không bao giờ quên được, anh ấy đã khích lệ tôi rằng tôi là một người thông minh, có năng lực. Hơn hết tôi có sự chân thành, thế nên anh ấy sẽ nhận tôi vào làm việc, cho tôi một cơ hội để tìm được con người thực sự của mình.

Sau này tôi mới biết, tôi đã vượt qua rất nhiều ứng viên xinh đẹp khác để được ngồi vào vị trí công việc ấy. Bạn thấy đây, không phải lúc nào sắc đẹp cũng là thứ được lựa chọn, được ưu tiên hàng đầu. Một cô gái xấu nhưng có trí tuệ sẽ không bao giờ lo bị trở thành vô dụng.

Tôi gắn bó với công việc truyền hình từ đó cho tới nay, thời gian làm công việc này cũng là thời gian tôi dần dần tìm thấy sự tự tin, tìm thấy con người, bản lĩnh thật sự của mình như anh giám đốc nói.

Tôi làm việc bằng sự say mê, làm việc nhưng cũng là được học hỏi, được thử thách để trưởng thành.

Tôi luôn thẳng thắn nhìn nhận vào những thiếu sót của bản thân để tìm cách khắc phục nó, tôi biết đâu là điểm yếu, đâu là điểm mạnh của mình.

Tôi cứ kiên trì như vậy trong rất nhiều năm tháng, hành trình tôi đi có thể không nhanh như bạn bè bằng trang lứa, nhưng từng bước đi của tôi đều rất chắc chắn. Vì tôi luôn tự biết, tự hiểu bản thân mình đang đứng ở đâu, và tôi cần phải tiếp tục đi tới đâu.

"Làm điều mình thích là tự do, thích điều mình làm là hạnh phúc", tôi đã có cả hai điều đó.

Bạn sẽ nói, tôi may mắn khi tôi kiếm được một công việc tốt như vậy. Đúng, tôi may mắn, nhưng tôi nghĩ

may mắn chẳng tự nhiên tìm đến, muốn có may mắn, mình sẽ phải là người đi tìm kiếm nó.

Một người anh, cũng là một người thầy của tôi từng nói: "May mắn chỉ đến với những người xứng đáng được may mắn. Nếu như khi bế tắc, chúng ta vẫn không ngừng đau đáu suy nghĩ về cách giải quyết sự bế tắc thì tự nhiên trong một khoảnh khắc cuộc sống nào đó, may mắn sẽ cho ta lời giải".

Tôi luôn đau đáu để tìm kiếm lời giải cho những bế tắc của mình, làm thế nào để gái xấu vẫn kiếm được một việc làm tử tế, gái xấu vẫn có thể thành công như bất kì ai, và sau cùng sự cố gắng đã cho tôi lời giải.

***

Ngưng miệt thị một cô gái chỉ vì nhan sắc

Là đàn ông, anh có quyền chỉ chọn gái đẹp để yêu, nhưng không có nghĩ là anh có quyền lấy nhan sắc của một cô gái ra để tấn công và làm tổn thương cô ấy.

Là phụ nữ, bạn có quyền làm đẹp cho mình nhưng

điều đó không có nghĩa là bạn có quyền miệt thị những cô gài mà bạn tự cho rằng không đẹp bằng bạn.

Không phải ai sinh ra cũng đều có may mắn được xinh đẹp. Nếu bạn nghĩ bạn là một cô gái đẹp, thì bạn phải cảm ơn chúng tôi - những cô gái không xinh đẹp, vì nhờ những người không xinh đẹp như chúng tôi, người khác mới nhìn ra bạn đẹp. Nếu trên thế giới này tất cả mọi người sinh ra đều được xinh đẹp mĩ miều như nhau, thì hẳn là cái đẹp cũng chẳng còn giá trị gì hết.

Giữa con người với con người, cần nhất là sự tôn trọng lẫn nhau, dù xấu hay đẹp. Hãy ngưng miệt thị lẫn nhau chỉ vì vẻ bề ngoài. Bởi chúng ta là loài Người, bởi đã là loài Người thì ai cũng có lòng tự trọng và cảm xúc.

***

Những cô gái xấu thân mến! Chúng mình cứ bơ đi mà sống

Đừng giận khi tôi cứ liên tục dùng từ "gái xấu" giống như một danh từ để chỉ về chúng mình. Các bạn cứ tin

tôi, khi cứ nói nhiều, cứ nghe nhiều về điều ấy mãi rồi chúng mình sẽ thành quen, sẽ coi nó như một lẽ tự nhiên.

Tôi nghĩ phụ nữ xấu chẳng có gì đáng phải xấu hổ cả, cũng không có gì phải đau khổ. Mặc dù tôi không phủ nhận phụ nữ xấu có nhiều thiệt thòi, thiệt thòi như thế nào chắc hẳn mỗi người trong số chúng mình đều đã trải qua.

Ngày nay nhiều người hoài nghi và đặt câu hỏi: "Liệu rằng tốt gỗ có còn thật sự tốt hơn, quan trọng hơn nước sơn". Nếu bảo "có" thì sách vở quá, rõ ràng ở xã hội này "nước sơn" vẫn là thứ dễ bắt mắt nhất, còn "gỗ" ư, mấy ai bỏ thời gian để tìm hiểu một miếng gỗ xấu xí xù xì tốt như thế nào. Nhưng nếu trả lời là "không" thì có lẽ phũ phàng quá, người ta vẫn nói nhan sắc rồi sẽ tàn phai nhưng trí tuệ và cốt cách thì vẫn còn mãi.

Bởi vậy, tôi chẳng nghĩ cái nào quan trọng hơn cái nào, nhưng tôi quan niệm, " Người phụ nữ thông minh thì dù có xấu cô ta cũng biết cách làm cho mình đỡ xấu, hoặc bằng cách này hay cách khác, vậy nên đừng lo

mình xấu, cứ lo trùng tu não trước là được. Phụ nữ kém cỏi về nhan sắc, hãy miệt mài cố gắng nhiều hơn".

Nhiều người sẽ hỏi tôi bí quyết nào có thể giúp phụ nữ xấu tự tin lên được?

Bí quyết ư? Chẳng có bí quyết nào cả, chỉ đơn giản là bơ nó đi.

Bơ đi không có nghĩ là sợ sệt, hay né tránh hay tiêu cực. Mà bơ đi bằng cách thản nhiên chấp nhận nó, mình cứ coi nó là thứ hiển nhiên đi.

Tuyệt đối đừng có những suy nghĩ tiêu cực kiểu như tại sao mình lại xấu xí đáng thương như thế này? Xấu không có gì đáng thương cả, xấu chỉ là một khuyết điểm, đã là khuyết điểm thì chắc chắn sẽ có cách che đậy và khắc phục. Nếu cứ ngồi đó than vãn, mặc cảm thì chính là chúng ta tự biến mình trở thành kẻ đáng thương.

Trên đời này không chỉ có một mình tôi xấu, hay bạn xấu, mà có rất nhiều người cũng không hề xinh đẹp.

Nhưng rõ ràng không phải cứ xấu là bất hạnh. Hạnh phúc vẫn tới, chúng ta vẫn có thể tìm cho mình một vị trí xứng đáng trong xã hội.

Chỉ có điều không bà tiên hay ông bụt nào hiện lên cứu giúp chúng ta hết. Mà chính chúng ta sẽ tự tạo ra điều kì diệu cho riêng mình.

Chúng ta có nhiều cách để bản thân trở nên xinh đẹp.

Tôi nghĩ không nhất thiết cứ phải có một body hoàn hảo, một gương mặt đúng chuẩn mới là xinh đẹp.

Có khi chúng mình trở nên xinh đẹp vì chúng mình biết dắt tay giúp đỡ một cụ bà sang đường.

Có khi chúng mình trở nên xinh đẹp vì chúng mình vừa giúp công ty kí được một hợp đồng nào đó.

Có khi chúng mình trở nên xinh đẹp khi chúng mình mua tặng mẹ một cái áo mới, chúng mình xinh đẹp khi chúng mình biết nói lời chào, lời cảm ơn, lời xin lỗi.

Chúng mình không thể xinh đẹp theo một cách

chung chung như bao nhiêu cô gái khác, nhưng chúng mình vẫn có thể xinh đẹp theo cách riêng của mình, có phải không?

Đến đây tôi sẽ dừng nói về chuyện nhan sắc xấu đẹp. Vì đó đã không còn là thứ khiến tôi phải bận lòng nữa. Tôi đã bình thản chấp nhận nó như một phần cuộc đời của mình. Tôi bơ đi và phớt lờ những tổn thương mà người đời cố tạo ra để chọc ghẹo tôi. Tôi chứng minh bản thân mình bằng sự nỗ lực trong cuộc sống.

Những gì tôi đạt được, là câu trả lời rõ nhất cho việc phụ nữ xấu có phải là bất hạnh hay không.

***

Đừng vội, đường tuy dài cứ đi là sẽ tới

Thời gian này, rất nhiều bạn trẻ tìm đến tôi để chia sẻ, họ kém tôi dăm sáu tuổi. Hầu hết họ là những người mới rời khỏi cánh cửa trường đại học bước chân vào đời. Chính thức bắt đầu ra đời, và đang loay hoay với một cuộc sống mới, tất cả những người trẻ ấy đều ước

mơ tìm kiếm cho mình một chỗ đứng trong xã hội. Nhưng họ lại vấp phải rất nhiều khó khăn, thậm chí cả thất bại, và họ cảm thấy mất phương hướng với cuộc sống. Họ nói, so với tôi họ cảm thấy bản thân mình thật kém cỏi, thật "bất tài", họ nói họ "ao ước có được cuộc đời như tôi bây giờ".

Thực ra tôi cũng đã từng có khoảng thời gian y như họ vậy. Khi đó tôi mới đôi mươi, tôi cũng nhìn vào một số người lớn tuổi hơn tôi, họ có những thành công nhất định trong cuộc sống, và tôi cũng ao ước được như họ, tôi cũng từng cảm thấy bản thân mình thật thảm hại nếu như so sánh với họ. Tôi từng rất chán ghét bản thân mình, vì cho rằng mình thật kém cỏi. Thế nhưng tôi lúc đó, và cả những bạn trẻ hơn tôi bây giờ, chúng ta đã làm một phép so sánh thật khập khiễng. Chúng ta chỉ biết nhìn vào hiện tại, nhưng quên mất điểm xuất phát vốn dĩ đã là khác nhau. Những người mà tôi ngưỡng mộ khi đó, vốn dĩ họ hơn tôi cũng dăm sáu tuổi, có lẽ họ cũng đã phải trải qua những khoảng thời gian khó khăn, chống chếnh y như tôi lúc đó, để có được vị trí hiện tại khi mà tôi nhìn thấy.

Cũng giống như các bạn trẻ bây giờ, nhìn thấy hình ảnh của tôi lúc này, có thể họ ngưỡng mộ tôi ở một vài điểm mà họ chưa có. Nhưng họ cũng đâu biết khi bằng tuổi họ tôi cũng như họ vậy, trẻ con và non nớt. Cũng từng thất bại, cũng từng hoang mang, cũng từng chống chếnh với con đường mình đang đi.

Tôi tin rằng bất cứ ai trong đời cũng có những thời điểm khó khăn. Nhưng nếu chúng mình muốn có được vị trí mà bản thân kì vọng, thì chúng mình phải tự nỗ lực để bước tới, đừng vì những khó khăn mà nản lòng. Đường dài hay ngắn, cứ đi là sẽ tới, đừng vội, cứ bình tĩnh mà đi.

***

Đừng bao giờ bỏ cuộc

Trong một buổi cafe nói chuyện với một cô bé tự nhận là fan hâm mộ của tôi, cô bé 22 tuổi, cô bé hỏi tôi: "Chị là người rất biết quý trọng và yêu thương bản thân mình, vậy đã bao giờ chị từng từ bỏ một công việc giữa chừng vì chị cảm thấy đã quá căng thẳng, quá áp lực,

quá mệt mỏi với nó".

Câu trả lời của tôi là tôi chưa từng, chưa bao giờ làm như thế, tôi chưa từng buông bỏ bất cứ một công việc nào chỉ vì nó quá khó hay quá áp lực.

Tôi đã từng hơn một lần khóc như một đứa trẻ vì cảm thấy quá mệt mỏi, quá kiệt sức với nhiều thứ. Nhưng qua cơn khóc, bao giờ tôi cũng tự lau nước mắt, tự đứng dậy và tiếp tục theo đuổi công việc đang dở dang, cho đến khi có kết quả thì thôi. Cho dù là thành công hay thất bại thì tôi vẫn muốn đi tới điểm cuối cùng. Tôi là một người ngoan cố và bảo thủ. Vì tôi cảm thấy nếu bỏ cuộc, khi chưa làm tới tận cùng chẳng phải là cách chúng ta nuông chiều bản thân, mà đó là cách chúng ta đang làm mất đi sức đề kháng của chính bản thân mình, tự làm hư mình, tự khiến cho mình yếu ớt đi.

Trải qua vài lần vấp ngã trong công việc, tôi tự rút ra cho mình một bài học, làm bất cứ việc gì cũng phải luôn có kế hoạch cụ thể cho nó. Không phải một mà phải là hai hoặc ba kế hoạch, để không bao giờ trở nên bị động trong mọi tình huống. Tôi thường tự hỏi nếu phương án

một không được, phương án hai thì sao, có phương án ba không?...

Ví như hiện tại tôi đang phụ trách một chương trình phát sóng hàng tuần trên VTV1, việc kiểm duyệt đề tài rất khó khăn, nhiều lần gửi đề tài đi duyệt, kết quả là chẳng được duyệt đề tài nào cả. Vậy nên mỗi khi gửi đề tài đi duyệt, tôi không giống mọi người là sẽ ngồi chờ để xem đề tài có được duyệt không, sau đó nếu không được duyệt mới tính tiếp. Tôi thường ngồi làm thêm vài phương án khác nữa để nếu đề tài không được duyệt thì tôi có đề tài khác gửi đi duyệt tiếp ngay. Bởi vậy chương trình tôi làm không bao giờ bị chậm trễ.

Đối với tôi, yêu bản thân không có nghĩa là bỏ cuộc khi quá mệt mỏi. Mà yêu bản thân bằng cách khi quá mệt mỏi thì sẽ sắp xếp lại nghỉ ngơi một chút rồi tiếp tục chiến đấu. Tuyệt đối không bao giờ được bỏ cuộc.

***

Đừng mặc cả với những nỗ lực của mình

Tôi có một nguyên tắc mà tôi cho rằng nó là nguyên tắc tốt nhất trong tất cả các loại nguyên tắc mà tôi có, đó là nguyên tắc cầu toàn. Trong công việc tôi không có khái niệm "tiền nào của nấy", không nhận thì thôi, đã nhận rồi, dù là miễn phí tôi cũng đều đặt 100% tâm sức để hoàn thiện nó.

Lần đầu tiên tôi được mời cộng tác viết bài cho một tạp chí, với mức nhuận bút rất thấp nhưng tôi vẫn sẵn sàng viết, bài đầu tiên tôi gửi bị trả về, dấu mực sửa lỗi bài của tôi đỏ chót cả một trang giấy, tôi vẫn cặm cụi tỉ mẩn sửa lại từng từ.

Cuốn sách đầu tiên tôi viết, được phát hành dưới dạng ebook. Tôi gần như không được trả một đồng nào cho cả cuốn sách dày 250 trang ấy, tôi vẫn vui vẻ làm, vì tôi nghĩ đây chính là bước khởi đầu cho những cơ hội lớn hơn. Nhiều khi cơ hội tới với mình, chưa chắc đã cho một kết quả tốt đẹp ngay, mà cơ hội này lại đẻ ra một cơ hội khác, tôi luôn nghĩ như vậy, và cuộc sống của tôi cũng đã chứng minh điều đó.

Có nhiều người trước khi bắt tay vào làm, cứ hay băn

khoăn không biết mình có làm được không? Công việc ấy có thực sự phù hợp với mình hay không? Nhưng với tôi, nếu không bắt đầu thì không thể nào biết là có được hay không. Vậy nên tôi nghĩ chúng mình đừng băn khoăn điều gì cả, nếu muốn thì cứ mạnh dạn mà làm, chỉ cần việc làm đó không gây tổn hại đến ai là được.

Khi làm việc, thay vì hỏi sẽ nhận được gì cho công việc này, thì chúng mình cứ nỗ lực hết mình trước đã, vì tôi tin rằng, sự nỗ lực ấy sẽ cho chúng mình câu trả lời đúng nhất, thỏa mãn nhất.

***

Tôi không có ước mơ, tôi chỉ có những mục tiêu phải hoàn thành, và những cái đích phải đi tới

Người ta hay hỏi nhau, ước mơ của bạn là gì? Nếu tôi nói tôi không có ước mơ, chắc hẳn nhiều người sẽ cười. Nhưng quả thật tôi không có ước mơ. Cuộc đời tôi chỉ có những mục tiêu phải hoàn thành, những cái đích phải tới. Ở mỗi giai đoạn, những mục tiêu của tôi lại khác nhau.

Tôi thường không có thói quen đặt ra cho mình những mục tiêu quá to lớn, tôi quan niệm làm gì cũng lượng sức mình để đạt mục tiêu. Bởi mục tiêu lớn, nhưng mình lại chẳng bao giờ đạt được, chẳng bao giờ chạm tay tới được, thì đặt ra cũng có ích gì đâu.

Cách để tôi đạt mục tiêu có vẻ như cũng không giống mọi người, tôi tự thấy mình không có năng lực đi quá nhanh. Hoặc có thể dễ dàng ngay lập tức đạt được những thứ mình muốn, bởi vậy tôi luôn dặn bản thân phải học tính kiên trì và nhẫn nại. Tôi quan niệm, người ta có năng lực chạy, thì người ta chạy vèo cái là tới đích, làm một chốc một loáng là hoàn thành mục tiêu. Còn tôi chẳng có năng lực đó, nên tôi cứ bước từng bước ngắn, thay vì vài bước là tới đích thì tôi chịu khó bước nhiều bước, rồi tôi cũng sẽ tới đích của mình. Thay vì một chốc một loáng là xong việc như người ta, thì tôi mất thời gian nhiều hơn, nhưng thôi thì chậm mà chắc, cũng xem như là chấp nhận được.

Cũng giống như việc kiếm tiền, đối với tôi, tôi không thể kiếm được nhiều tiền ngay lập tức, vậy thì tôi cứ túc tắc kiếm tiền lẻ, nhiều tiền lẻ góp lại sẽ thành tiền chẵn,

tôi nghĩ thế.

Cho đến bây giờ, mỗi khi gặp lại bạn cũ, mọi người hỏi: "Mày dạo này thế nào?", câu trả lời luôn luôn là: "Ừ tao ổn, mọi thứ rất tốt". Ổn với tôi là bởi tôi không phải băn khoăn so đo cuộc sống của mình với bất kì ai, ổn là bởi tôi luôn thấy vui và hạnh phúc với những gì mình đang có. Ổn là bởi tôi đang rất bình tĩnh để sống một cuộc đời rất chủ động.

***

Đối đãi thật tốt với bản thân

Bí quyết sống cuộc sống thoải mái của tôi, đó là tôi không bao giờ để bản thân phải chịu khổ cực, trong bất cứ trường hợp nào.

Có thể bạn sẽ nói, muốn thế thì phải có tiền mới làm được, tôi đồng ý, nhưng chính xác là muốn thế thì bản thân hãy tự mình kiếm ra tiền. Tiền không tự đến, mà hãy nghĩ cách đi tìm nó.

Năm 22 tuổi tôi ra trường, một cô sinh viên rất

nghèo, gia đình cũng rất nghèo, bố mẹ lúc đó còn rất nhiều nợ nần vì làm ăn thua lỗ, vì mẹ bị bệnh, rồi vì nuôi anh trai bị bệnh, nuôi tôi đi học.

Hai mươi hai tuổi, tôi quyết định nhận gánh vác mọi công to việc lớn của gia đình lên vai của mình. Tôi nói bố mẹ nghỉ đi, hãy trao gánh nặng này lên vai con nhé.

Thay vì cảm thấy áp lực, mệt mỏi vì nợ nần, tôi bình tĩnh làm việc, bình tĩnh sống, chắt bóp trả nợ cho bố mẹ. Ngày đó mới ra trường, lương thấp. Thay vì kêu than, tôi nghĩ cách kiếm thêm thu nhập. Tôi nhận làm thủ tục đăng kí bảo hiểm lần đầu cho các công ty có quy mô nhỏ. Tôi tự lên mạng giới thiệu về dịch vụ của mình. Chẳng ai dạy tôi làm điều đó cả, tôi tự thử, và lúc đó tôi được nhiều công ty thuê, vì tôi tự làm nên chi phí rất rẻ. Rồi dần tôi được nhiều công ty nhờ xây dựng cho họ bộ quy chế, form mẫu, xây dựng một quy chuẩn về văn hóa doanh nghiệp... tôi kiếm được kha khá với cái sáng kiến của mình, trong khoảng vài năm.

Hàng tháng tôi tiết kiệm để chi trả cuộc sống, và gửi về trả nợ dần cho bố mẹ. Mặc dù nợ nần là thế, nhưng

tôi hình thành thói quen mỗi năm vẫn tự thưởng cho mình được đi du lịch chừng 1-2 chuyến. Tôi săn vé máy bay giá rẻ, đặt khách sạn, rồi đi ăn chơi mấy ngày. Với tôi, đó là cách để lấy lại năng lượng cho bản thân, vì tôi nghĩ bản thân mình phải tốt, mình mới làm mọi thứ thật tốt được.

Nếu là người khác có thể sẽ vì tiếc tiền, vì còn phải trả nơ, vì còn khó khăn nên sẽ không dám đi đâu cả, nhưng tôi thì không nghĩ thế. Tôi cứ đi, đi để cho bản thân mình hiểu rằng khi mình kiếm ra tiền, khi mình có tiền, mình sẽ được trải nghiệm một cuộc sống thật tốt.

Năm 25 tuổi, tôi hoàn thanh xong việc trả nợ cho bố mẹ, toàn bộ bằng công sức của bản thân, và cũng đi du lịch được nhiều nơi, có nhiều trải nghiệm rất tuyệt.

Năm tôi 25 tuổi, bố tôi nhập viện, ranh giới giữa sự sống và cái chết cực kì mong manh, bố phải thở bằng bình oxy, tôi lại cảm giác như ông trời thử thách mình thêm lần nữa. Tôi nhớ như in cảm giác nắm tay mẹ nhìn vào phòng cách ly của bố, tôi bảo mẹ cố gắng lên, chúng ta không bỏ cuộc. Một tháng điều trị tích cực, bố

cũng ổn và hồi phục trở lại. Chú tôi vì sợ tôi tiếc tiền, cứ luôn nhắc tôi, phải hết sức chạy chữa cho bố. Tôi nói, chỉ cần bố mẹ được khỏe mạnh thì bất kể là giá nào tôi cũng trả. Bố ốm, tôi lại lâm vào cảnh nợ nần, tuy không quá nhiều, nhưng cũng có. Tôi lại cày kiếm tiền để trả nợ, làm chân trong làm chân ngoài, chẳng nhàn hạ tí nào. Nhưng thời gian đó người ta vẫn thấy tôi xách túi đi du lịch thường xuyên, vẫn thấy tôi đi bar chơi, vẫn thấy tôi mua sắm và ăn diện. Tôi tự cho phép mình được như thế, vì đó là tiền mình làm ra, mình phải biết cân bằng, đừng ép bản thân vào cái gì đó quá, khi mệt mỏi nó sẽ chống cự.

Năm 30 tuổi, tôi quyết định mua cho mình một căn hộ riêng đẹp xinh, tất nhiên cũng bằng tiền của tôi, thiếu một ít thì vay, rồi làm thì trả. Nhiều người bảo, lấy chồng đi, chồng mua cho. Nhưng có lẽ tôi là con lừa, một con lừa ưa nặng, thế nên tôi chỉ thích tự làm rồi tự thưởng. Tôi cảm thấy rất vui. Cái gì tự làm ra cũng thấy thật sự hạnh phúc.

Tôi sẽ vẫn đi chơi, vẫn làm những gì mình thích, vì tôi tin rằng khi bản thân tôi đủ hạnh phúc thì điều gì tôi

cũng làm được hết.

Phần 2-Nơi Bình Yên Nhất Là Nhà

Tôi sẽ kể cho mọi người nghe về gia đình của tôi, về một gia đình chẳng hề hoàn hảo của tôi. Nhưng gia đình là điều duy nhất khiến tôi có đủ động lực để bước tiếp, để nỗ lực.

Tôi nghĩ ai cũng như tôi cả thôi, chúng ta phiêu du cả cuộc đời, nhưng nơi sau cùng muốn trở về nhất vẫn là Nhà.

***

Đừng than nghèo, những điều tuyệt vời nhất đều miễn phí

Bữa nọ, tôi đang ngồi làm việc, thì cháu gái bảy tuổi của tôi, gọi điện khoe với tôi, giọng hớn hở:

- Dì ơi con mới sáng tác được bài thơ hay lắm, con đọc cho dì nghe nhé:

"Gia đình hơn hết,

Em mến ông em

Thương bà biết mấy

Bố công như núi

Mẹ sinh chúng em

Gia đình hơn hết

Không mất tiền mua

Ai ai cũng có

Cả một gia đình"

Đọc xong mấy câu thơ con cóc chẳng đầu chẳng đuôi ấy, cháu gái tôi hỏi:

- Dì có hiểu ý nghĩa của bài thơ con làm là gì không?

Tôi trả lời qua loa đại khái:

- Thì ý con là gia đình quan trọng nhất, không gì đánh đổi được.

Cháu tôi nghe tôi trả lời như thế liền bảo:

- Vẫn còn thiếu một ý nữa dì ạ, ý con là không cần phải mất tiền ai cũng có một gia đình, nhưng gia đình lại quan trọng nhất không tiền nào mua được.

Nghe con bé lên bảy nói xong bằng đấy câu, tôi lặng người đi.

Ừ nhỉ, ai sinh ra cũng đều có sẵn một gia đình, chẳng ai phải mất tiền để mua cho mình một gia đình cả, thế nhưng gia đình lại quý giá đến mức chẳn tiền bạc nào có thể mua nổi. Đơn giản thế này, nhưng người lớn chúng ta, mấy ai hiểu được ra. Nhiều khi chúng ta cứ than thở chúng ta chẳng sở hữu được thứ gì quý giá, thế nhưng, những gì quý giá nhất thực ra đều miễn phí. Và hầu như ai trong số chúng ta, cũng đều đang được sở hữu những thứ quý giá nhất, tuyệt vời nhất của cuộc đời

- đó là GIA ĐÌNH.

"Khi nào ta cảm thấy mỏi mệt, khi nào ta cảm thấy chán ghét cuộc đời này vì ta nghĩ rằng ta chẳng sở hữu được thứ gì đáng giá, lúc đó ta hãy nhìn lại phía sau để thấy rằng gia đình vẫn đang ở đây, bên cạnh ta, điều đó đáng giá hơn bất cứ điều gì. Nếu không có gia đình, vinh hoa phú quý ngoài kia, thực ra ta cũng chẳng biết để làm gì..."

***

Tình yêu của bố mẹ tôi

Bố tôi học hết lớp 9, mẹ tôi văn hóa hết lớp 6.

Thế nhưng bố mẹ luôn khiến tôi thấy rất tự hào mỗi khi kể với mọi người về bố mẹ của mình, về tình yêu của bố mẹ dành cho nhau, về cách bố nắm tay mẹ vượt qua chặng đường khó khăn nhất trong cuộc đời của họ.

Nếu hỏi thứ quý giá nhất tôi đang có là gì? Tôi sẽ trả lời ngay đó là một gia đình có tình yêu của bố mẹ.

Tôi tin rằng: "Điều mỗi đứa con cần nhất trên đời, chính là một gia đình hạnh phúc".

Tôi sinh ra và lớn lên trong một gia đình thuần nông ở vùng quê Bắc bộ. Gia đình tôi có năm người, bố mẹ, anh chị và tôi, tôi là con út trong nhà.

Khi tôi còn bé, gia đình tôi cũng như bao gia đình khác không giàu nhưng vẫn đủ ngày ba bữa cơm. Tôi lúc đó cũng chẳng có ý niệm gì về giàu nghèo, chỉ biết ngày ngày xách cặp đi học, tối về tụm lại chơi với đám trẻ trong xóm. Tai họa thật sự ập đến khi một sáng ngủ dậy, người mẹ tôi bỗng dưng cứng đờ, không cử động được, mẹ tôi giàn giụa nước mắt gọi anh em tôi đỡ mẹ ngồi lên, chúng tôi ra sức nâng mẹ, nhưng mẹ khóc bảo mẹ đau lắm đừng nâng nữa, các cơ các khớp không cử động được.

Chị em tôi khóc, chia nhau chạy đi gọi nhà bên nội bên ngoại, người lớn đi đánh điện cho bố tôi về, bố tôi khi ấy là công nhân, đang đi làm xa nhà.

Đến trưa, dân làng anh em chòm xóm tụ tập đông

kín cả nhà tôi, họ gọi bác sĩ đến, bác sĩ bảo mẹ tôi bị liệt dây thần kinh toại, bệnh này có thể chết, có thể liệt mãi mãi, hiếm có ca nào điều trị khỏi. Ai cũng lắc đầu vì thấy hi vọng sao mong manh thế. Ba anh em tôi đứng ở góc nhà, nước mắt cũng giàn giụa.

Bố gạt nước mắt nói với bác sĩ:

- Cho dù phải bán nhà đi để chạy chữa cho vợ tôi, tôi cũng cam lòng.

Thế là bố xin nghỉ hẳn ở nhà lo chạy chữa cho mẹ. Mẹ nằm đấy không cử động được, mọi sinh hoạt cá nhân phải có bố giúp.

Mẹ bị liệt 400 ngày. Suốt 400 ngày đó vẫn một mình bố chăm mẹ, người bố tôi vốn dĩ bé nhỏ, thời kì đó bố chắc chỉ còn 40 kí, chân tay đi liêu xiêu, mắt trũng thâm quầng vì thiếu ngủ, có lúc các dì tôi bảo, bố nghỉ ngơi vài hôm đi để các dì chăm mẹ giúp, nhưng bố tôi nói:

- Anh không yên tâm để ai chăm sóc chị ấy lúc này cả, các dì đến chơi thì đến, còn chăm chị phải tự tay

anh làm.

Mẹ tôi điều trị khánh sinh nhiều, đi tiêu không nổi vì bị táo, mẹ đau lắm, mẹ khóc, bố cho tay vào cạy móc từng cục phân ra cho mẹ. Da thịt mẹ tôi vì nằm liệt nên cũng bị thối rữa rồi mưng mủ, mỗi ngày bố đều tỉ mẩn cặm cụi lau rửa những phần thịt thối rữa cho mẹ. Đó là hình ảnh mà suốt đời này tôi không bao giờ quên được.

Tôi là con út trong nhà, khi ấy chưa biết làm gì cả, ngày ngày trừ lúc đi học tôi chỉ biết ngồi cạnh mẹ, không rời đi nửa bước, có lần dì tôi mắng:

- Mẹ đã ốm thế còn không biết làm việc nhà giúp bố, cứ ngồi đó làm gì?

Tôi vừa quệt nước mắt vừa nói:

- Cháu phải ngồi đây với mẹ, vì cháu sợ mẹ chết lúc nào cháu không biết thì sao.

Mẹ nghe thấy nước mắt cũng lăn dài. Rồi bác sĩ điều trị dạy tôi cách xoa bóp cho mẹ, đó là cách điều trị rất tốt cho người bị liệt, thế là tôi có việc để làm, ngày nào

tôi cũng ngồi bóp chân bóp tay cho mẹ rồi cầu trời cho mẹ khỏi bệnh, tôi thức đến 12h đêm để xoa bóp, có lúc bố phải quát mắng tôi mới chịu đi ngủ.

Thế rồi hơn một năm, đông tây y kết hợp đủ kiểu, tay chân mẹ tôi bắt đầu cử động trở lại, dần dần mẹ tôi ngồi dậy được, khoảng nửa năm tiếp theo mẹ tôi tập đi lại từng bước, bố dìu một bên, chị gái tôi dìu một bên, cứ như thế ba tháng sau mẹ tôi có thể đi lại được bình thường.

Dân làng, ngay cả bác sĩ đều nói đó là kì tích.

Sau này lớn lên, nghĩ lại, tôi cho rằng chẳng có kì tích nào cả, tất cả đều nhờ vào tình yêu lớn lao của bố con tôi dành cho mẹ, nhất là của bố.

Tôi nghĩ bố mẹ tôi lấy nhau ở cái thời điểm chẳng biết tình yêu là gì, chắc cả đời này bố chưa nói với mẹ được một câu "Anh yêu em", nhưng những gì bố đã làm cho mẹ, vĩ đại và giá trị hơn hàng nghìn hàng vạn lời hứa hẹn thề non chỉ biển!

Tình yêu ư? Đừng nói, mà hãy hành động...

Tôi nghĩ thứ đẹp đẽ nhất trên đời này không phải là kim cương mà là gia đình. Một gia đình hạnh phúc là một gia đình có tình yêu của bố mẹ.

***

Mẹ quỳ xuống để cho con được đứng lên

Mẹ là phụ nữ nhưng chưa một lần trong đời mang giày cao gót.

Suốt những năm ròng mẹ đi chân trần nhiều hơn số lần mẹ xỏ dép.

Bàn chân mẹ dọc dài theo năm tháng...

Cũng chai sần, bởi gánh nặng mưu sinh

Gối mẹ hơn một lần đã quỳ xuống vì con

Tự trọng, với kiêu hãnh, hình thù chúng ra sao mẹ không biết

Chỉ cần con được đứng thẳng vươn vai giữa cuộc đời dài rộng

Với mẹ thế là đủ rồi

Hao gầy kia mẹ sẽ chịu, chai sạn kia mẹ sẽ mang

Chỉ cần con an vui là đủ

…

Kinh tế gia đình tôi suy kiệt đi từ sau trận bạo bệnh của mẹ, bao nhiêu tài sản tích cóp đều đổ hết vào chữa bệnh cho mẹ, mẹ khỏi bệnh cũng là lúc trong nhà tôi chẳng còn thứ gì đáng giá, không những thế còn ôm theo một khoản nợ khổng lồ.

Bố từ bỏ công việc nhà nước để ra ngoài làm ăn kiếm tiền trả nợ, nhưng lãi mẹ đẻ lãi con, chúng tôi thì vẫn còn nhỏ. Một mình bố làm bao nhiêu cũng chẳng đủ trả nợ. Tuy còn bé nhưng lúc nào cũng thấy có người đến nhà đòi nợ gốc nợ lãi, cho tôi đủ hình dung được kinh tế gia đình đang tệ hại đến thế nào. Thế nhưng chưa một lần bố mẹ có ý định bắt chị em tôi phải nghỉ học ở nhà

kiếm tiền, bố mẹ luôn nói đời bố mẹ khổ rồi, nhất quyết không để đời chúng tôi phải khổ nữa.

Tôi nhớ năm đó đã đến kì đóng học phí, các bạn trong lớp thì đều đóng cả rồi, duy có mình tôi chưa đóng, ngày nào cô giáo cũng nhắc nhở bêu tên tôi trước toàn lớp. Mặc dù vậy tôi vẫn cắn chặt răng không chịu về xin tiền đóng học, vì biết xin cũng chẳng có, nhưng thằng bạn học cùng lớp, nhà kế bên, nó đã về nói với mẹ tôi.

Trưa đó mẹ bảo để mẹ đi vay tiền cho tôi mang tới trường đóng học, mẹ chở tôi trên chiếc xe đạp cũ mèm, đến tới nhà ông Long ở đầu xóm, mẹ bảo tôi đứng ngoài chờ mẹ. Giữa cái nắng tháng năm tôi đứng đó trông chừng xe đạp, chờ mẹ vào vay tiền, tôi chờ lâu lắm không thấy mẹ ra, tôi sốt ruột bèn mon men chạy vào sân nhìn xem có thấy mẹ không. Khi nhìn thấy hình ảnh mẹ, nước mắt của tôi tự nhiên túa ra không sao cầm lại được, hai chân mẹ tôi đang quỳ dưới đất, nước mắt ròng ròng, tay mẹ chắp lại van xin ông Long cho mẹ vay tiền, mặt người đàn ông kia vẫn lạnh lùng ngồi xem ti vi giống như không nhìn thấy sự tồn tại của mẹ tôi. Tôi biết ông

ấy không còn tin tưởng để cho mẹ tôi vay tiền nữa, bởi nhà tôi đang nợ quá nhiều, cho vay nữa thì chẳng biết tới khi nào mới lấy lại được.

Một con bé 15 tuổi là tôi lúc đó tự nhủ với lòng rằng nhất định không được phép thất bại, vì cả cuộc đời này tôi còn phải trả ơn cha mẹ nhiều lắm.

Nhiều năm trôi qua rồi, nhưng hình ảnh mẹ quỳ gối vào buổi trưa hôm đó vẫn hằn lên trong tâm trí tôi. Hôm nay tôi có thể khóc khi nghĩ về quá khứ ấy, nhưng đó là giọt nước mắt hạnh phúc... Tôi biết mẹ đã chấp nhận quỳ gối để tôi được đứng lên.

***

Chiếc quần rách của mẹ và đôi giày mới của tôi

Trả lời thành thật nhé, khi bạn thấy nhỏ bạn được ba mẹ mua cho chiếc xe đạp mới để đi học, còn bạn vẫn ngày ngày phải đạp cái xe đạp lạch cạch cũ mèm có từ thời tám tai ba đế, hẳn là bạn sẽ thấy chạnh lòng, hẳn là bạn sẽ có một chút nào đó ghen tị, hẳn là bạn sẽ thấy tủi

thân. Tại sao mình lại không thể có được xe mới chạy như nhỏ bạn?

Tôi muốn nói với bạn rằng:

Nếu bạn sinh ra trong một gia đình giàu có, bố mẹ cho bạn mọi thứ, cho bạn quần áo đẹp, cho bạn xe đẹp, cho bạn một tương lai xán lạn chẳng phải lo nghĩ gì, thì bạn là người hạnh phúc. Nhưng nếu bạn sinh ra trong một gia đình nghèo, bố mẹ phải lo ăn từng bữa, mà vẫn lo cho bạn đủ quần áo mặc, nuôi bạn trưởng thành nên người, lo cho bạn được đi học, được có trí tuệ thì bạn không những là người hạnh phúc mà bạn còn là người vô cùng may mắn. Vì sao ư? Vì cái nghèo thường dễ khiến người ta yếu đuối, dễ khiến người ta thỏa hiệp, dễ khiến người ta có cái cớ để sống ích kỉ đi. Nhưng nghèo mà vẫn sống kiên cường, vẫn không hề thỏa hiệp, vẫn muốn dành những điều tốt nhất cho con cái, đó là điều đáng quý biết bao nhiêu phải không?

Năm tôi vào học lớp 10, mẹ hỏi đầu năm học mới tôi thích gì? Tôi nói thích có một đôi giày mới để đi. Thói quen thích mang những đôi giày đẹp dường như đã

ngắm vào tôi từ lúc bé tí như thế. Mẹ nghe vậy thì cũng đồng ý liền, mặc dù trong nhà chẳng có tiền, nhưng tính bố mẹ tôi xưa nay vốn không muốn để con cái phải khổ cực.

Chiều đó mẹ chở tôi ra chợ để tìm giày, tôi đi vòng cả chợ mà không hề cảm thấy ưng đôi nào. Mẹ an ủi tôi, mẹ nói mai mẹ sẽ chở tôi lên chợ huyện tìm, chợ huyện rất lớn, chắc chắn sẽ tìm được một đôi ưng ý. Sáng hôm sau tôi hớn hở ngồi sau xe mẹ, mẹ chở tôi lên chợ huyện tìm giày, tôi và mẹ đi khắp cả chợ nhưng vẫn không thể nào tìm được một đôi ưng ý, mặt tôi buồn so phụng phịu nói con chẳng thích đôi nào cả, nên sẽ không mua đâu.

Mẹ nhìn tôi, rồi không hề lưỡng lự, mẹ quyết định chở thẳng tôi lên chợ tỉnh, cách nhà tôi 20 cây số, để tìm mua cho tôi đôi giày ưng ý. Mẹ gò lưng đạp xe, tôi ngồi ở sau, cũng giơ chân ra đạp cùng mẹ, hai mẹ con vừa đi vừa nói chuyện, tôi nói lớn lên tôi sẽ mua những đôi giày tốt nhất để đi, mẹ bảo ừ đúng rồi, chỉ khi con đi một đôi giày đẹp, con mới có cơ hội để tới những nơi tốt đẹp. Đạp xe chừng một tiếng thì cũng lên được đến chợ tỉnh, chợ tỉnh bạt ngàn giày dép, đôi nào cũng đẹp, tôi

nhìn mà lóa mắt, không biết chọn đôi nào, mẹ nắm tay tôi đi vì sợ tôi lạc. Tôi sà vào hàng giày, chọn đúng đôi đắt nhất, bà bán hàng nhìn hai mẹ con tôi bằng ánh mắt khinh khỉnh kêu: - Giày này là giày xịn, đắt lắm đấy, không nói thách không mặc cả, mua được thì mua.

Mẹ dè dặt hỏi đôi này bao nhiêu?

- Hai trăm nghìn. - Bà bán giày lạnh lùng đáp

Hai trăm nghìn thời đó đáng giá bằng cả một tạ thóc, tôi nghe thấy thì lè lưỡi kéo tay mẹ đi. Bà bán hàng nguýt dài nói với theo:

- Đồ nhà quê, không có tiền thì đừng có động vào.

Mẹ hỏi tôi:

- Con có thích đôi giày đó không?

Tôi thành thật trả lời:

- Con thích mà đắt quá, mua một đôi nào cũng đẹp mà giá rẻ rẻ là được rồi.

Mẹ nhìn tôi gật đầu, hai mẹ con lại tiếp tục đi vòng quanh chợ, cuối cùng cũng chọn cho tôi được một đôi giày ưng ý. Tuy không tới nỗi quá đắt nhưng cũng chẳng rẻ so với hoàn cảnh kinh tế gia đình tôi khi đó.

Lúc trở về, ra ngoài cổng chợ, mẹ còn chiều đãi tôi một cốc chè thập cẩm, mẹ bảo chè ở thành phố ngon nhất.

Mua xong giày hai mẹ con lại đạp xe về, đoạn đường 20km bỗng trở nên ngắn lại vì niềm háo hức có giày mới của tôi. Đôi giày của tôi đảm bảo đẹp nhất lớp, không đứa nào có. Tới khi về tới nhà, mẹ đi thay quần áo, rồi mẹ mới tá hỏa phát hiện, cái quần mẹ mặc sáng nay để lên chợ tỉnh bị rách một miếng to ở đằng sau mông, mẹ giơ cái quần ra cho tôi xem rồi mẹ còn cười ngặt nghẽo, mẹ bảo:

- Sao con cũng không nhìn thấy hả?

Tôi lắc đầu.

Mẹ cười, gương mặt hạnh phúc rạng rỡ vì cuối cùng

mẹ cũng đã mua được cho tôi đôi giày mà tôi ưng ý, với mẹ làm được điều gì cho con cái thì mẹ hạnh phúc lắm. Còn tôi, bất chợt lúc này tôi không còn nghĩ đến đôi giày nữa mà tôi nghĩ đến chiếc quần rách mẹ đã mặc sáng nay.

Bây giờ tôi cũng như bao nhiêu người trẻ khác, lúc nào cũng thích có đồ mới để diện, quần áo hơi cũ một chút thì không thích mặc nữa. Thế nhưng hình như tôi cũng như bao nhiêu đứa con khác, chẳng bao giờ chịu để ý xem một năm mẹ của mình có nổi một bộ quần áo mới nào không...

***

Những thứ bình dị và ấm áp nhất đều mang tên Mẹ

Tôi thực sự không biết mẹ tôi thích ăn gì nhất, vì lúc cả nhà ăn cái gì mẹ cũng đều bảo mọi người ăn đi mẹ không thích ăn. Nhưng tới lúc còn thừa thì mẹ sẽ cặm cụi ngồi ăn hết, rồi mẹ lại bảo ngon thế này mà không ăn, bỏ đi phí hoài ra.

Tôi ở một mình, lâu lâu mẹ sẽ lên thăm và mang theo rất nhiều đồ ăn cho tôi. Bữa đó mẹ hẹn lên, nhưng tôi thấy trời cứ mua không dứt nên bèn gọi điện về nhắc mẹ đừng lên nữa nhé, khỏi ướt hết mà vất vả ra. Mẹ ậm ừ rồi cúp máy.

Chiều trời vẫn mưa to, tôi đang lạch cạch làm việc, thì thấy mẹ xuất hiện, hai ống quần xắn cao lên quá gối, chân mẹ đi dép lê, tóc tai ướt sũng, hai tay xách hai túi đồ ăn khệ nệ.

Tôi hỏi mẹ:

- Sao bảo mẹ đừng lên mà mẹ lại cứ lên thế, trời mưa to thế này, mẹ đi gì lên?

Mẹ cười xòa bảo:

- Mẹ đi xe ôm ra tới chỗ điểm đỗ xe bus rồi mẹ bắt xe bus lên đây, đi có một tí ấy mà, lên mang đồ ăn lên cho con chứ không trót làm rồi, để đó nhà có ăn hết đâu, lại phí ra.

Tôi chẳng còn biết nói gì nữa, tấm lòng mẹ bao lâu

nay vẫn thế, tôi chẳng cách nào lí giải nổi.

Tôi rất thích nước hoa, chính xác là nghiện mùi thơm của chúng. Nhưng tôi thấy trên đời này không có mùi hương nào tuyệt hơn mùi của mẹ. Nhiều lần tôi nằm ôm mẹ rồi bảo, sao con thích mùi của mẹ dã man, mẹ tôi bảo, con nào chả hám hơi mẹ. Mùi của mẹ là thứ mùi ngai ngái của mồ hôi, thứ mồ hôi kì lạ, ấm áp, quyến rũ không lẫn vào đâu được, một mùi hương ngửi từ năm nọ qua tháng kia không bao giờ biết chán.

***

Mẹ dùng trái tim của mẹ để nuôi dạy tôi nên người

Ngày xưa mẹ tôi luôn bảo bố mẹ nghèo, nên sẽ không có của cải hồi môn vàng bạc vốn liếng gì để cho các con. Bố mẹ cho mỗi đứa một cái nghề bằng cách nuôi cho các con ăn học tới nơi tới chốn, để sau này các con tự lao động tự kiếm tiền bằng trí tuệ, bằng bàn tay của mình, sẽ chẳng bao giờ lo chết đói. Mẹ tôi còn nói, ví thử mẹ có vài chục cây vàng cho con cũng chưa chắc đã tốt. Chẳng may con lấy chồng không tốt, nó cờ

bạc vài hôm là hết, con phải ra đường tay trắng, chi bằng mẹ cho con cái nghề và những kinh nghiệm sống bổ ích sau này.

Mẹ luôn nghĩ mẹ chỉ là nông dân quê mùa, không hiểu biết gì cả, nhưng mẹ lại dùng trái tim của mẹ để nuôi dạy chúng tôi nên người, trưởng thành. Và trái tim của người mẹ thì chẳng bao giờ sai cả.

Tôi bây giờ có thể rất ăn diện, xách túi hàng hiệu, đi đôi giày thật mắc tiền. Còn mẹ tôi vẫn dép lê và quần hoa mộc mạc như chính mẹ của bao năm qua. Nhưng tôi vẫn luôn thích nắm tay mẹ đi khắp nơi và tự hào khoe với cả thế giới rằng đây là mẹ của tôi.

***

Anh trai

Tôi có một người anh trai cả, anh trai của tôi bị bệnh thần kinh, trí tuệ chậm phát triển. Mẹ kể năm 3 tuổi, tự nhiên anh bị lên cơn co giật, toàn thân rúm ró lại, tay chân giật đành đạch, mẹ vừa khóc vừa ôm anh chạy lên

bệnh viện huyện, người ta chẩn đoán anh bị viêm não Nhật Bản, thời đó thuốc men chẳng tốt như bây giờ, thế nên không chữa được cho anh. Kể từ đó anh cứ ốm đau, quặt quẹo liên miên, lâu lâu lại lên cơn co giật, những lúc như vậy phải cho anh uống thuốc động kinh, dần dần trí tuệ của anh tôi bị phát triển chậm chạp đi, so với những đứa trẻ cùng trang lứa thì anh tôi thuộc dạng thiểu năng trí tuệ, nhận thức của anh tôi rất kém.

Anh tôi đến tuổi vào học lớp 1, bố mẹ cũng cho anh đi học, nhưng học tới nửa năm anh tôi vẫn không cầm nổi cây bút để viết A, O. Mẹ đành xin nhà trường cho anh lùi lại một năm. Hi vọng năm sau trí tuệ anh phát triển hơn chút thì anh có thể đi học được. Đến năm sau đi học, tình hình cũng chẳng cải thiện hơn, anh tôi không thể nào nhớ nổi mặt chữ, cô giáo dạy trước anh tôi quên sau. Học thêm một năm lớp 1 nữa, anh tôi cũng chẳng thể nào lên lớp nổi. Bố mẹ vẫn kiên trì muốn cho anh đi học, nên lại xin nhà trường cho anh tiếp tục học thêm một năm lớp 1 nữa. Năm đó cũng là năm chị gái thứ hai của tôi đi học lớp 1, vậy là hai anh em học chung lớp, ngồi chung bàn. Một ngày nọ chị gái đi học về khóc

lóc nói với mẹ tôi, mẹ ơi đừng cho anh đi học nữa, ở lớp anh bị cô giáo đánh, các bạn đánh, con thương anh lắm. Thì ra vì trí tuệ của anh không phát triển, cô giáo dạy anh không hiểu nên thường lấy thước kẻ dài ghè vào tay anh, hoặc lấy cây đánh vào đầu anh. Bọn trẻ trong lớp thì trêu anh là thằng ngớ ngẩn, chúng nó lấy phấn ném vào người anh, đấm đá anh. Có lẽ cả hai năm học trước anh cũng đã bị đối xử như vậy, nhưng anh không biết cách để về nhà nói với bố mẹ.

Mẹ nghe chị tôi nói như vậy thì nước mắt lưng tròng, khóc thương con. Kể từ đó mẹ tôi cho anh tôi nghỉ học ở nhà, anh tôi học ba năm lớp 1 vẫn thuộc dạng mù chữ, càng ngày càng ngơ ngơ, trí tuệ càng ngày càng chậm chạp.

Lúc còn nhỏ, tôi thấy ghét anh tôi lắm, tôi ghét anh tôi vì anh tôi bị ngớ ngẩn. Tôi cũng bị bạn bè chế giễu vì tôi có một người anh ngớ ngẩn, những lúc anh em tôi đi ngoài đường, đám trẻ trong xóm lại chọc:

- Anh em thằng Quản ngớ ngẩn kìa chúng mày ơi.

Chúng nó thậm chí còn lấy gạch đá ném vào người anh em tôi. Dần dần tôi không thích đi chung với anh tôi nữa. Anh tôi thích đi cạnh, nắm tay tôi, nhưng tôi luôn cố tình tránh xa, càng xa càng tốt. Tôi không cho anh được đi cạnh tôi, luôn bắt anh phải đi sau tôi một khoảng, tôi luôn muốn phủ nhận sự tồn tại của anh tôi.

Tôi bị cận thị từ nhỏ, lúc nào cũng phải đeo cặp kính dày cộm, đám trẻ trong xóm luôn chọc tôi là chó bốn mắt và đồ ăn đu đủ không vần thìa, vì răng tôi bị hô.

Một hôm tôi đi học về thì lũ con trai trong xóm đi đằng sau chọc tôi như thường lệ, chúng nó thậm chí lấy đá ném vào chân tôi, rồi cười hô hô với nhau. Đúng lúc đó chẳng hiểu anh tôi từ đâu xuất hiện, lao ra, dùng quả đấm, đấm thụp một cái vào lưng thằng đầu xỏ trêu tôi. Nó đau điếng người nằm ngã lăn ra đường, tôi và đám trẻ con trong xóm sợ vô cùng, sợ nó sẽ chết. Tim tôi như nhảy ra khỏi lồng ngực, thằng kia nằm tê tái ở đường một tí rồi mới giống lên khóc như bò. Nghe nó khóc, tôi thở phào nhẹ nhõm, hóa ra nó không chết. Tối đó bố nó đạp xe xuống nhà, đòi đánh anh tôi, bố mẹ tôi phải đứng ra xin, ông ta mới chịu ta. Lúc ông ta về, bố

cầm một cái roi rất to, đánh anh tôi, tôi ở ngoài khóc xin thế nào bố cũng không tha cho anh. Còn anh thì rất lì, không khóc cũng không xin bố, chỉ đứng im chịu bố đánh.

Dần dần tôi không còn ghét anh nữa mà chuyển qua thương anh.

Mẹ tôi từng bảo ai sinh con cũng mong con được khỏe mạnh giỏi giang. Nhưng trên một bàn tay còn có ngón dài ngón ngắn, thế nên trong gia đình thường có một người thiệt thòi hơn những người còn lại, coi như sẽ gánh hết tật bệnh cho mọi người trong gia đình. Anh con cũng vậy nên hai chị em phải thương lấy anh.

Tôi đi học xa, lâu lâu mới về, những lúc tôi về nhà, y như rằng đều nhìn thấy anh tôi từ xa, anh đang đứng ở ngõ chờ tôi về. Bố tôi kể nếu như anh biết hôm nay có em hay mẹ sẽ về thì anh sẽ đứng ngóng cả buổi. Anh trông thấy tôi thì không nói gì, chỉ tủm tỉm cười, rồi anh xách túi cho tôi, lẽo đẽo đi đằng sau lưng tôi. Có thể do ngày xưa tôi luôn quát anh, bắt anh phải đi cách xa tôi, nên cho tới giờ anh vẫn còn giữ thói quen đó, anh lúc

nào cũng đi sau lưng tôi, cách tôi một quãng.

Hàng ngày anh tôi vẫn đi lang thang quanh xóm, nhặt những vỏ lon bia, những chai nhựa bỏ đi để mang về bán. Mỗi lần bán như vậy anh có được vài nghìn. Vài nghìn đó anh mang giấu dưới gối, chiếc gối giống như là một nơi bí mật nhất, để anh yên tâm cất giữ kho báu tài sản vốn liếng của mình. Bữa thấy mẹ tôi bị bệnh, bác sĩ phải tới nhà tiêm, anh moi kho báu dưới gối của mình đưa cho mẹ, bảo mẹ mang tiền này ra Hà Nội con em nó dẫn mẹ đi khám bệnh mua thuốc mà uống. Anh tôi luôn gọi tôi và chị gái tôi là "con em" một cách đày yêu thương như vậy.

Anh tôi có thói quen để dành bánh kẹo, nếu có ai cho anh thường không ăn, mà đem cất đi, khi nào tôi về anh mang ra dúi vào tay tôi bảo ăn đi.

Bao nhiêu năm, tôi từ một đứa trẻ, rồi cũng lớn lên, và dần trưởng thành hơn. Nhưng anh tôi thì vẫn thế, lúc nào anh cũng ngây ngô, tính cách không hề thay đổi từ bé cho đến lớn.

Anh tôi chưa bao giờ, chưa một lần và có lẽ hết đời này cũng không biết nói một câu yêu thương tôi. Nhưng tôi biết tình yêu anh dành cho tôi từ bé tới lớn chưa bao giờ thay đổi. Từ cái lúc anh đánh thằng con trai trong xóm vì nó dám trêu tôi, cho đến tận bây giờ, trong trái tim ngây ngô ngớ ngẩn của anh, tôi vẫn luôn là một đứa em gái anh cần bảo vệ, nhường nhịn cho từng cái kẹo.

Tôi bây giờ đã không còn là đứa trẻ cần được anh bảo vệ. Tôi đã trưởng thành, đi đây đi đó khắp nơi, thỉnh thoảng sống cuộc sống xa xỉ. Tôi có thể đi bar uống một chai rượu vài triệu, mua một chai nước hoa rất đắt tiền chỉ để ngắm. Thế nhưng tôi không bao giờ quên rằng tôi là em gái của anh, một người anh ngớ ngẩn.

Có lần tôi hẹn hò với một người, lúc tôi kể chuyện anh trai, kể chuyện gia đình, tôi thấy ánh mắt người ấy có chút nghi ngại, ánh mắt ấy, khiến tôi thấy có gợn trong lòng. Rồi tôi bảo, nếu em lấy chồng, em vẫn sẽ nuôi anh trai em suốt đời, người ấy bảo ừ thế thì cũng vất vả nhỉ? Và bọn tôi chia tay sau đó một tháng.

Cũng chẳng trách được người ta, bạn tôi từng bảo:

"Nói mày đừng tự ái nhưng nếu tao đứng trước một cô gái có hoàn cảnh như mày, tao sẽ lưỡng lự lắm. Vì lúc kết hôn lo cho gia đình nhỏ của mình đã đủ mệt rồi..." Câu nói sau đó bạn tôi bỏ lửng, nhưng tôi hiểu bạn tôi muốn nói gì, tôi cũng biết bạn tôi nói đúng.

Vậy nhưng nếu như có người đàn ông nào cảm thấy lăn tăn vì gia đình tôi, vì anh trai tôi khi muốn tiến tới với tôi thì tôi cũng chẳng hối hận mà nói rằng họ không cần lăn tăn đâu vì tôi cũng sẽ không bao giờ thích họ. Tôi sẽ chỉ thích một người khi người đó cũng biết yêu thương, biết thông cảm với gia đình của tôi.

Có nhiều người bảo anh là gánh nặng suốt đời của gia đình tôi, thế nhưng tôi nghĩ, chính là anh, đã dùng cả cuộc đời của anh, để gánh tất cả mọi thiệt thòi nhất về phía mình.

Anh tôi bị ngớ ngẩn, nhưng những người ngớ ngẩn, họ vẫn có tình yêu thương, yêu thương theo cách riêng của họ.

***

Một gia đình có tình yêu của Bố

Bố tôi lam lũ một đời, nhìn cái dáng hao gầy của bố đã thấy hằn lên sự vất vả. Hồi tôi còn bé, nhìn mấy đứa được bố chúng nó kiệu lên vai đi khắp nơi trong xóm, tôi thấy tủi thân ghen tị lắm. Vì tôi chưa bao giờ được bố làm như thế với mình. Bố tôi so với bố bọn nó thì quá bé nhỏ, người bố tôi gầy còm nhỏ thó, mỗi lúc đám trẻ con ngồi kể thi xem bố đứa nào mạnh nhất, chúng nó luôn xếp bố tôi sau cùng. Chúng nó nói bố tôi yếu nhất, nếu có đánh nhau bố tôi sẽ thua.

Thế nhưng cả đời này, bố tôi cũng chẳng có ý định đánh nhau với ai. Ngay cả to tiếng, quát người khác bố tôi cũng chưa từng làm. Bố tôi khù khờ ít nói, mẹ bảo bố tôi không giỏi giao tiếp, gặp người lạ bố chỉ biết lặng im, người ta hỏi gì bố trả lời đó. Mọi việc giao tiếp bên ngoài đều mẹ làm hết, bố chỉ biết ngày ngày đi làm về đưa tiền cho mẹ. Ngay cả tình yêu bố dành cho mẹ con tôi, cũng cần mẫn yên lặng như chính con người của bố vậy.

Bố tôi là con trưởng, mẹ sinh được anh tôi, những tưởng anh tôi sẽ là cháu đích tôn nối dõi tông đường,

ngờ đâu anh tôi lại bị bệnh. Đến khi đứa con thứ hai (tức chị tôi) ra đời là con gái, mẹ kể hồi mang bầu tôi, mẹ luôn hi vọng, tôi sẽ là con trai để thay anh gánh vác trách nhiệm nối dõi tông đường. Nên khi bà đỡ báo tôi là con gái, mẹ buồn lắm, mẹ khóc rất nhiều. Bố khi đó đang đi làm xa, nghe tin mẹ sinh tôi, bố đạp xe mấy chục cây số để về. Nhìn thấy mẹ như vậy, bố nắm tay mẹ an ủi, bố bảo: "Mẹ mày đừng khóc, lớn lên con nó biết nó lại tủi thân, con nào cũng là con , dù có chuyện gì bố cũng không bỏ rơi mấy mẹ con". Mẹ tôi có thể vất vả lam lũ hơn nhiều người phụ nữ khác vì gia cảnh nhà tôi quá nghèo. Nhưng ngược lại, tôi vẫn luôn nghĩ mẹ tôi là người phụ nữ vô cùng may mắn, vô cùng hạnh phúc, vì có được người chồng như bố.

Hồi tôi vào học lớp một, bố đi làm xa nhà, nhưng cứ mỗi khi được nghỉ phép về nhà, bố đều chở tôi đi học. Thường ngày tôi phải đi bộ, vậy nên lúc nào được bố chở đi học, thì đó là hạnh phúc vô biên của tôi, đám bạn nhìn thấy tôi được ngồi xe đạp, chúng rất ghen tị, và dĩ nhiên tôi vui vì điều đó.

Bố đặt tôi ngồi sau gác-ba-ga, bố dặn con nhớ giạng

chân ra không thì bị kẹt vào nan hoa. Bố tóm lấy tay tôi, đặt vào hai bên hông bố, bảo con nắm chắc vào, không được bỏ ra nhé. Tôi ngoan ngoãn vâng, nhưng bố không yên tâm, cứ đi được một đoạn bố lại nhắc: "Bám cho chắc vào con nhé".

Bố tôi không to cao vạm vỡ, thế nhưng khi ngồi sau xe bố, tấm lưng của bố đủ chắn nắng cho tôi. Có lúc tôi buồn ngủ ôm chặt vào hông bố rồi dụi đầu ngủ thiếp đi. Bố phải đi xe bằng một tay, một tay kia giữ chặt để tôi khỏi ngã.

Khi lớn lên tôi luôn tự hỏi với tấm thân nhỏ bé ấy của bố, thì bố lấy đâu ra sức lực để chống đỡ lại những tháng năm khốn cùng nhất của gia đình tôi. Là khi mẹ tôi bệnh nằm liệt giường, ranh giới sự sống với cái chết rất đỗi mong manh, một mình bố vừa chăm mẹ, vừa đi làm kiếm tiền chạy chữa cho mẹ, lại nuôi ba anh em tôi.

Gánh nặng cơm áo gạo tiền đổ dồn lên đôi vai gầy trơ trọi của bố trong nhiều năm tháng. Bố bỏ cả công việc nhà nước để ra ngoài làm kiếm tiền, làm thuê làm mướn, bố chẳng nề hà việc gì. Thương vợ bị bệnh, thương các

con còn nhỏ, ngay cả những việc vặt trong nhà bố cũng luôn cố gắng làm hết.

Năm tôi học đại học, khi đó sức khỏe của mẹ tôi cũng đã khá lên nhiều, nên mẹ tôi quyết định lên Hà Nội làm osin cho nhà người ta để kiếm tiền trang trải nợ nần cùng với bố. Bố không muốn mẹ đi, nhưng thực tình hoàn cảnh kinh tế gia đình tôi mỗi lúc một bế tắc hơn, một mình bố gần như không thể gồng gánh nỗi nữa.

Mẹ tôi vừa đi được vài ngày thì tôi nhận được thư của bố, gọi là thư nhưng thục ra chỉ là một mẩu giấy ô li nhăn nhúm, bố cũng chỉ viết được vài dòng ngắn ngủi: "Thắm con, con có khỏe không? Con ở trên đó học hành thế nào? Con cố gắng giữ sức khỏe đừng để bị ốm nhé. Con đã tới chỗ làm của mẹ chưa? Con thấy ở đó thế nào? Người ta đối xử với mẹ con có tốt không?". Vẻn vẹn mấy chữ ấy thôi, mà nước mắt tôi cứ nhòe đi, tôi chạy ra bưu điện gọi về cho bố. Tôi nói với bố, con nhận được thư của bố rồi, mẹ và con đều khỏe, bố và anh ở nhà có khỏe không? Bố nói đều khỏe cả. Rồi tôi im lặng không biết nói gì hơn, quãng chừng vài giây sau tôi mới thấy giọng bố nghẹn đi, bố nói: Bố nhớ mẹ và con lắm,

bố xin lỗi vì không lo được cho mấy mẹ con, phải để mẹ con đi làm osin như vậy... Tiếng khóc của tôi vỡ òa sau câu nói của bố, lúc đó tôi cũng chỉ có thể nói với bố: "Con cũng nhớ bố và anh, bố và anh giữ gìn sức khỏe nhé"! Rồi vội cúp máy.

Tính bố tôi lầm lì ít nói, không bao giờ biết nói những lời hoa mỹ tình cảm, nên những lời bố vừa nói, với tôi giống như một thứ âm thanh kì diệu được phát ra từ trái tim của bố.

Tôi từng nghĩ gia đình tôi chẳng có gì đáng để tự hào cả, vì gia cảnh quá nghèo, nghèo thì có gì mà đáng tự hào, thế nhưng bố giúp tôi nhận ra tôi đang thực sự có một thứ quý giá đến mức nào, đó là một gia đình có tình yêu thương của bố, của mẹ.

***

Chị gái

Chị thứ giữa, nhưng lại chẳng khác nào chị cả.

Anh trai tôi bị ngớ ngẩn, não không phát triển, lơ nga

lơ ngơ. Ngày chúng tôi còn nhỏ, bố mẹ vất vả lo mưu sinh. Thế nên giao cho chị gái trông anh trai ngớ ngẩn, kèm trông em nhỏ (là tôi).

Mẹ kể ngày nhỏ chị gái bị suy dinh dưỡng nặng. Cổ tay chị chỉ bằng cái ngón chân cái của người lớn. Thế mà lúc nào cũng vẹo cả hông vì phải bế em, rồi tay kia thì dắt anh, trông anh, không để anh đi linh tinh. Khác với tôi, chị thương anh trai từ bé. Anh trai và chị rất thân nhau, đi đâu cũng dắt nhau đi cùng. Hồi nhỏ tôi luôn đứng một mình một phe, đành hanh, và luôn đối đầu với anh chị.

Lên năm tuổi chị đã phải lo chuyện cơm nước. Lên mười tuổi chị đã phải theo mẹ ra đồng để đi làm ruộng.

Chị lớn hơn chút nữa thì mẹ tôi lại bị bệnh nặng, nằm liệt hai năm. Bố phải ở bên chăm mẹ, tôi thì còn nhỏ, anh trai lại ngớ ngẩn. Chị trở thành người mẹ thứ hai trong gia đình. Mọi công việc đồng áng chị phải gánh tất. Năm đó chị mới học lớp chín. Chị một sáng đi học, một chiều đi làm đồng, cả hơn một mẫu ruộng đều trong tay chị.

Năm tôi vào đại học thì chị đi lấy chồng, hồi đi lấy chồng, chị lấn cấn nhiều lắm. Chị cứ lo chị lấy chồng rồi, bố mẹ sẽ vất vả hơn, vì chị không thể toàn tâm toàn ý cùng bố mẹ lo cho tôi và anh trai, rồi còn khoản nợ rất lớn bố mẹ chưa trả được. Mẹ động viên mãi chị mới chịu, ngày chị cưới, chị khóc nhiều lắm.

Chị cưới chồng mãi không chịu đẻ con, ai nói gì chị cũng làm lơ. Mãi khi mẹ tôi giục nhiều quá, chị mới khóc bảo mẹ: "Con không đẻ lúc này được, con đẻ con bây giờ thì con không thể cùng bố mẹ lo cho em Thắm và anh Quản được, chờ khi nào em học xong ra trường, em đi làm rồi con mới sinh con". Nghe tới đây mẹ ôm chị khóc rất nhiều, tôi cũng khóc.

Tôi đã hiểu, gia đình tôi tuy rất nghèo khó nhưng thực sự là hạnh phúc thế nào, là trân quý thế nào. Mọi người luôn nghĩ về nhau để sống. Luôn đặt nhau ở trong tim, và ở trên trước, cho bất cứ một quyết định nào.

Tôi nghĩ, tiền bạc có thể hôm nay chưa có thì mai ngày kia sẽ có. Nhưng yêu thương trong gia đình thì không bao giờ nên chậm trễ một giây, một phút nào hết.

***

Nghèo không có gì đáng phải xấu hổ

Gia đình tôi đã từng rất nghèo. Xung quanh làng trên xóm dưới, trong đó có cả anh em họ hàng, người ta từng miệt thị cái nghèo khó của gia đình tôi.

Có nhiều người bảo, nghèo như nhà tôi thì tới bao giờ mới nở mày nở mặt được với thiên hạ. Bố đi làm phụ hồ, mẹ đi làm osin, anh trai thì ngớ ngẩn. Còn hai đứa con gái nhìn đâu cũng chẳng thấy có tương lai.

Thế nhưng từ nhỏ, bố mẹ luôn nói với hai chị em tôi: "Cuộc đời này chẳng ai nắm tay tới tối, gối đầu tới sáng được các con ạ. Sông có khúc, người có lúc. Đời bố mẹ khổ, anh trai các con thì bị bệnh. Nhà chỉ còn hai con, bố mẹ mong các con trưởng thành, để người đời không còn khinh khi nhà mình nữa. Nghèo không có gì phải xấu hổ, chỉ cần mình nghèo mà không hèn".

Bố mẹ dạy chị em tôi trưởng thành từ những điều đơn giản nhất.

Ví dụ, lúc chúng tôi còn nhỏ, dù anh trai ngớ ngẩn, nhận thức không tốt, nhưng chỉ cần mẹ nghe thấy chị em tôi nói một câu "mày tao" với anh thì mẹ sẽ nọc ra đánh một trận. Mẹ tôi luôn bảo trong gia đình phải có trên có dưới, anh ra anh, em ra em, anh có hâm hâm ngớ ngẩn thì cũng là anh, phải lễ phép với anh. Bố mẹ dạy chúng tôi, anh chị em trong một gia đình, như là máu thịt chân tay của nhau, phải thương yêu, đùm bọc nhau.

Có lúc vỡ nợ, phải bán nhà, nhưng bố mẹ không quỵt của ai nửa đồng, dù họ cho vay lãi cao đến cắt cổ nhưng đã vay là phải trả. Mẹ tôi bảo nghèo đã là nhục rồi, đừng để mất đi nốt cái tự trọng làm người.

Chị em tôi lớn khôn lên trong sự dạy bảo ấy của bố mẹ. Rồi cùng nỗ lực rất nhiều cho cuộc sống.

Chị gái tôi nói, chị không muốn để ai phải khinh khi nhà mình nữa. Tôi bảo, mình nỗ lực để cho cuộc sống mình tốt, rồi phụng dưỡng bố mẹ và anh được tốt. Còn người ta nói gì hay nghĩ gì về nhà mình thì mình cứ bở họ đi thôi. Bận lòng làm gì.

Tôi ra trường. Mục tiêu lúc đó chẳng có gì ngoài việc trả hết hơn trăm triệu nợ nần cho bố mẹ. Tôi từng nghĩ cuộc đời tôi chỉ cần trả hết nợ cho bố mẹ là đã quá mãn nguyện rồi.

Mấy năm tích cóp cũng trả xong. Lúc đó bố lại mắc bệnh, đi viện cấp cứu, mẹ con tôi khóc cạn nước mắt khi thấy bố phải thở oxi, tôi chỉ biết chắp tay cầu xin đức Phật, may là bố qua khỏi.

Sau đó tôi nghĩ mình phải tiết kiệm tiền để dành cho bố mẹ một khoản dưỡng già, phòng khi bệnh tật. Nghĩ rồi tôi cứ mải miết làm mọi thứ. Đến bây giờ có thể nỏi tôi đã làm được tất cả những điều đó.

Có thể tôi là người may mắn. Nhưng quan trọng nhất là tôi thấy hạnh phúc với những mục tiêu của mình, bởi vì mọi mục tiêu của tôi, luôn chất chứa đầy tình yêu thương của gia đình.

***

Yêu thương dịu êm nhất

Tình yêu nào trên đời này cùng đều có thể thay đổi, chỉ duy nhất một thứ yêu thương vĩnh viễn không bao giờ thay đổi. Đó là yêu thương của gia đình, của huyết thống, của khúc ruột trên khúc ruột dưới dành cho nhau.

Yêu thương ấy tồn tại ngay khi chúng ta bắt đầu tượng hình cho đến khi chúng ta trở thành cát bụi để xong một kiếp người, yêu thương ấy vẫn còn mãi mà không hề phôi pha.

Với tôi, yêu thương của gia đình, là những yêu thương dịu dàng và an yên nhất trong cuộc đời này. Là cho dù đi tới nơi đâu cũng luôn mong được trở về, sóng to gió lớn thế nào cũng chỉ có thể theo tôi về đến cửa mà thôi, chúng sẽ bất lực đứng ngoài nhìn mà chẳng làm gì được tôi, bởi ở bên trong cánh của ấy tôi có giá đình. Cũng như khi nào mệt mỏi nhất, tôi muốn gối đầu lên những yêu thương của bố mẹ, của anh chị, rồi ngủ một giấc thật ngon, thật yên ổn, thảnh thơi.

Tôi thấy mình giống như bông hoa đỏ rực rỡ được nở ra từ những yêu thương êm dịu mang tên "gia đình".

Phần 3 - Rồi Ai Cũng Bận Sống Cuộc Đời Người Ta

"Rồi ai cũng bận sống cuộc đời người ta

Đâu thể vui buồn cùng mình mãi..."

***

Yêu thương có vị đắng

Trong tất cả những yêu thương thì có lẽ tôi sợ nhất là màu yêu thương của tình nhân. Vì tôi thấy đó là yêu thương mang nhiều nước mắt nhất, trong yêu thương của tình nhân bao giờ cũng đầy đủ cả đớn đau và hạnh phúc. Thậm chí hai thứ này thì lệ thuận với nhau. Khi hạnh phúc càng lớn thì tới lúc đớn đau cũng sẽ càng nhiều. Nhiều khi vì không muốn phải đau đớn, không muốn phải gánh lấy tổn thương quá nhiều, tôi dặn lòng mình hãy yêu đương thật hời hợt, thật nhạt nhòa thôi.

Nhưng tôi lại thấy làm như vậy chẳng khác nào mình đang cố gắng đạp một cái xe mà chỉ có một bánh, nó thật lỡ cỡ và mệt mỏi. Suy cho cùng yêu đương của tình nhân xưa nay vốn vậy, chỉ có thể là hết mình để hạnh phúc với nó, rồi sẽ có lúc đớn đau mà lau nước mắt để tự bước qua những tổn thương. Và rằng chúng mình luôn cần nhiều lắm mạnh mẽ để ôm trọn một tình yêu như thế. Để có gan yêu thì có gan chịu, để hạnh phúc với nó được, thì cũng phải bước qua tổn thương mất mát được.

***

Tình yêu là thứ không bao giờ nên vội

Khi chưa yêu:

Đừng vội nói yêu một người chỉ vì những cảm xúc ào ạt thoáng qua.

Đừng vội nhận lời yêu một người khi chưa hiểu gì về người ấy.

Đừng vội tin một người khi chưa từng nhìn thấy

những điều họ thực sự đã làm.

Và khi đã yêu...

Đừng vội nói lời chia tay chỉ vì vài phút bốc đồng nóng giận.

Đừng vội kết tội nhau khi chưa kịp nghe lời giải thích.

Đừng vội buông bỏ khi cả hai chưa cố gắng hết mình.

***

Yêu thôi, đừng hứa

Tôi có một hình xăm nhỏ sau gáy, hình xăm đó khắc kí hiệu tên của tôi.

Người yêu tôi, từng hôn lên hình xăm đó rồi quay qua hỏi tôi:

- Em có thể xăm thêm kí hiệu tên anh ở ngay bên dưới hình xăm này của em không?

Tôi trả lời thành thật và dứt khoát:

- Không bao giờ!

- Vì sao?

- Vì em không muốn tới một lúc nào đó phải xóa nó đi.

- Em thiếu niềm tin vào anh như vậy sao?

- Em không thiếu niềm tin, chỉ là em không thích đặt lên vai chúng ta một gánh nặng. Đời mà... có lúc mình phải sống cho mình, mà chấp nhận phụ bạc một ai đó...

- Em nghĩ tình yêu của chúng mình là gánh nặng sao?

- Tình yêu không phải là gánh nặng, nhưng lời hứa, những câu thề hẹn cho tình yêu chính là gánh nặng.

Nhiều khi tình yêu không còn nhưng người ta cứ cố gắng ở bên nhau chỉ vì lời hứa không bao giờ bội phản. Ở cạnh nhau mà trái tim không nhìn về phía nhau nữa,

thì lời hứa, những câu thề hẹn còn có nghĩa lý gì.

Khắc tên lên người nhau cũng chẳng có nghĩa lý gì, khi mà tên của nhau đã không còn tồn tại ở trong tim

"Vì thế chẳng cần thề hẹn đâu, cứ trân trọng và sống tốt mỗi ngày còn đang ở bên nhau là đủ".

***

Tình yêu là thứ không bao giờ đổi thay

Thành thật mà nói tôi cũng đã đôi ba lần thất bại trong tình yêu. Có nhiều khi tôi còn đang yêu người ta rất say đắm nhưng người ta vẫn từ bỏ tôi. Lí do từ bỏ thì có nhiều, nhưng lí do cố hữu xưa nay người ta vẫn luôn tin dùng, vì tin rằng nó là lí do khiến cho người còn lại không cảm thấy đau, đó là lí do "chia tay vì mình không hợp". Nhưng tôi nghĩ lúc mà người ta quyết định rời đi và bỏ lại mình, thì lí do nào cũng như nhau cả thôi, bởi tim mình lúc đó chẳng thèm bận tâm tới lý do đâu, nó chỉ hiểu rằng mình đã bị bỏ lại, và nó cảm thấy đau.

Cho dù tim tôi đã vài lần bị đau bởi tình yêu, nhưng

tôi chưa bao giờ tỏ ra hoài nghi với tình yêu.

Tôi quan niệm tình yêu là thứ không bao giờ thay đổi, nó lúc nào cũng vậy. Nếu có đổi chỉ đổi người sở hữu nó mà thôi.

Tình yêu của tôi cũng có lúc thay đổi người sở hữu, có lúc tôi quyết định rời bỏ một người khi họ vẫn còn đang yêu tôi đắm say. Tôi thấy chẳng có gì sai trái cả, bởi chính chúng ta còn sẽ thay đổi thì trách gì tình yêu không thay đổi.

Khi người ta không còn yêu nhau nữa, ngay cả nụ hôn cũng trở nên nhạt thếch.

Những lúc như vậy, tôi đều cho phép bản thân được rời đi.

Với tôi, hận thù là một cảm giác rất ngu ngốc của những người vừa bị thất bại trong tình yêu.

Tại sao phải hận thù người mình yêu thương trân quý, chỉ vì họ không thể ở bên mình, mà quay ra hận thù ư? Ở bên một người mà không còn yêu mình nữa thì

có ích gì đâu.

Khi một người từng rất yêu mình đề nghị chia tay, vậy thì hãy đồng ý.

Hãy hiểu rằng trái tim họ không còn thuộc về mình nữa, thì chẳng cách nào níu kéo lại được đâu, níu kéo chỉ làm cho trái tim mình trầy xước thêm đau mà thôi.

Nếu họ từ bỏ, khi mình vẫn còn đang yêu họ đắm say, thì mình chỉ cần nghĩ đơn giản rằng từ nay mình sẽ chuyển trạng thái từ yêu thương và được yêu thương sang một trạng thái đơn giản hơn là chỉ còn mỗi yêu thương.

Giống như mình đang yêu đơn phương một người ấy, không cần nghĩ ngợi quá nhiều, khi nào muốn kết thúc thì tự mình kết thúc. Còn cuộc sống thì không phải chỉ có mỗi tình yêu.

***

Đừng trách móc người cũ làm chi

Có người từng hỏi tôi, trải qua cuộc tình với người cũ chắc là em chỉ hoặc đau hoặc tiếc nuối thôi phải không? Tôi bảo: "Em không đau cũng không tiếc nuối, với em, nó là một trải nghiệm mà em đã bước qua, vậy thôi". Thỉnh thoảng nghĩ về ai đó tôi vẫn thổn thức, nghe một bài hát cũ vẫn thấy nhớ thương, ngửi một mùi hương quen, tôi lại thấy có chút chạnh lòng...

Nhưng tất thảy những thứ đó, nó chỉ đơn giản là những trải nghiệm cảm xúc nên có trong cuộc đời mỗi người.

Tôi có thói quen không bao giờ vương vấn tình cũ quá lâu. Cũng không vì tổn thương người cũ gây ra mà đâm ngờ vực với người mới. Bởi tôi luôn tự cho phép mình được chờ đợi và tận hưởng những thứ tốt đẹp hơn.

Để bắt đầu một tình yêu vốn không phải là chuyện khó khăn, cứ thuận theo tim mình là được. Thế nhưng để dừng lại muột tình yêu thực chẳng phải chuyện dễ dàng gì. Bởi lúc chia tay, không còn là câu chuyện riêng của trái tim nữa, mà là câu chuyện của tổn thương, của lòng tự trọng cao ngút trời, của những đớn đau mà ta cố

ngụy tạo.

Lúc còn yêu nhau, mỗi khi nói về nhau, trong ánh mắt nụ cười, chỉ toàn nhìn thấy những thứ tốt đẹp của nhau. Ấy vậy mà, sau khi chia tay, ánh mắt nhìn nhau bỗng trở nên hằn học, những thứ tốt đẹp vốn từng ngự trị trong mắt nhau, bỗng ta biến giống như chúng chưa bao giờ từng tồn tại. Có nhiều khi vì quá đau nên ta phải tìm cái gì đó để trút giận, để đổ lỗi, và rồi chẳng biết trút giận vào đâu, đành trút giận lên chính con người của mình ở trong quá khứ. Cứ tự dằn vặt, tự chửi rủa mình làm sao lại ngu ngốc như vậy, làm sao lại có thể từng yêu thương một người tồi tệ như vậy. Cứ thế, cứ thế, vừa trách người vừa trách mình, tưởng trách móc sẽ giúp cho nỗi đau hư hao đi, có ngờ đâu mỗi lần trách móc là mỗi lần nước mắt của chính mình lại rơi. Một tình yêu tan vỡ, một tình yêu không trọn vẹn đã khiến cho tim đủ đau đớn rồi. Cớ sao phải hành hạ, dằn vặt tim mình thêm làm chi nữa bởi những trách móc hận thù. Trách móc dằn vặt người ta, nhưng người ta đâu có hay, người ta đâu có biết. Mà cho dù có hay có biết, thì một khi đã bỏ ta đi rồi, họ sẽ chẳng để tâm đâu, suy cho

cùng người đau nhất, chẳng phải chính là mình thì còn là ai khác nữa đây?

***

Nếu hết yêu thì cứ phản bội nhau, chứ đừng lừa dối

Có thể anh sẽ chẳng bao giờ nhìn thấy nước mắt em rơi, có thể chẳng bao giờ anh thấy em buồn vì anh, có thể chẳng bao giờ anh được nghe em nói ba từ: "Em cần anh"...

Nhưng anh cũng đừng bao giờ phán xét rằng em không yêu anh nhé. Vì với em, tình yêu không có nghĩa là vĩnh cửu, không có nghĩa là phải cho cả thế giới biết, không có nghĩa là phải chết đi sống lại vì nhau, không có nghĩa là phải nhất định ở bên nhau. Với em, tình yêu chỉ đơn giản là em cảm thấy hạnh phúc khi em được yêu anh, như trái tim em mong muốn.

Em sẽ không bao giờ chúc anh hạnh phúc nếu anh bỏ em đi yêu người khác. Nhưng em cũng sẽ không bao giờ níu giữ anh nếu như tim anh không còn thuộc về em.

Đừng bao giờ lừa dối em, nếu không còn yêu em thì hãy phản bội em. Vì sao ư? Vì lừa dối là trái tim anh không còn có em nhưng vẫn cứ tỏ vẻ rằng còn yêu em nhiều lắm. Điều đó khiến em thấy mình ngu ngốc. Hãy phản bội em một cách công khai, hãy để em thấy trái tim anh không còn em nữa, dù em có đau nhưng em vẫn thấy biết ơn vì mình được tôn trọng, được đối xử thành thật. Để em học cách chấp nhận mà buông.

Em không hoài nghi tình yêu, nhưng em cũng không bao giờ tin cứ là tình yêu thì sẽ vĩnh cửu trường tồn cùng tháng năm. Có thể rồi chính em sẽ là người bội phản anh trước, vì một người khác. Hoặc cũng có thể một sớm mai thức dậy anh bỗng dưng thấy hết yêu em, anh bỗng dưng thấy việc ở bên em không còn vui vẻ nữa, bỗng dưng trở thành một gánh nặng.

Vậy thì việc đau đớn vì phải chia ly với anh, em vẫn thấy dễ chịu hơn là phải sống cùng một thứ hạnh phúc mang tên lừa dối. Dù chúng ta đã từng yêu nhau bao nhiêu năm, nhưng chúng ta vẫn có thể chia tay, có nghĩa rằng duyên tới đây đã hết. Em nghĩ, chúng mình sẽ không cần phải hối tiếc nếu chúng mình đã từng thực sự

hạnh phúc và thực sự thành thật với nhau cho những ngày ở cạnh nhau. Và nếu hết yêu rồi thì cũng cứ thành thật với nhau. Sợ gì chứ, bởi chia ly rồi biết đâu đấy em có cơ hội gặp người mới, anh cũng thế, cuộc đời này vốn dĩ chẳng phải chỉ luôn luôn và duy nhất có một sự lựa chọn. Chúng ta luôn có thể có nhiều lựa chọn, ngay cả khi đã chọn rồi mà nhận ra là mình đã sai, thì hãy cho nhau cơ hội được chọn lại.

Khi không còn yêu em nữa, thì đừng cố lừa dối em anh nhé! Bởi như thế, tim em sẽ phải gánh chịu nỗi đau những hai lần. Thay vì lừa dối thì hãy thẳng thắn mà phản bội em.

Chúng mình cũng đừng mãi nhìn về quá khứ mà quên mất rằng đường tương lai mình phải đi vẫn còn dài lắm.

***

Em vẫn ổn, chắc là em ổn!

Anh có biết không? Hôm nay thành phố của em

chuyển mình rất khẽ.

Nếu có thêm một tí mùi hoa sữa, chắc chắn sẽ là mùa thu.

Mà nói chuyện mùa màng thời tiết với vanh làm gì, ở thành phố miền Nam đó, anh chỉ có mỗi một mùa: mùa nắng. Nên cái thiếu hụt mơ màng này, chắc chỉ mình em nhận ra rồi tự ôm vào mình mà chùng lòng xuống.

Dù anh đã quyết định chọn hít thở giữa vòm trời, chọn sống trong miền thanh âm tiếng nói không hề có em.

Nhưng thật lòng em chưa biết làm cách nào để từ bỏ hẳn những ngoan cố trong lòng em.

Em luôn dặn mình là em ổn, em đã sống bao nhiêu năm trên đời mà không cần có anh, thì những ngày sau em cũng sẽ tiếp tục an nhiên hạnh phúc mà chẳng cần đến anh.

Nhưng có lẽ đó là câu chuyện của những ngày sau, những ngày em sẽ quên hẳn anh, hoặc anh sẽ chìm sâu

trong kí ức của em.

Em biết chắc chắn sẽ có ngày đó.

Chỉ là em không biết bao giờ thì em mới bước được tới ngày đó.

Cái ngày mà em thôi không nghĩ về anh trước khi đi ngủ.

Cái ngày mà em không còn phải lén lút vào facebook của anh để xem hôm nay anh có gì mới.

Cái ngày mà em không còn phải băn khoăn xem anh và người ấy bây giờ có đang hạnh phúc không?

Còn ngày hiện tại thì sao?

Em vẫn ổn, chắc là em ổn!

Em cứ tự giả vờ dặn lòng như thế mỗi khi nhớ về anh.

***

Dự lễ cưới người yêu cũ

Anh mời em tới dự hôn lễ của anh. Anh do dự nhiều lần trước khi mở lời.

Anh nói: "Xin lỗi nếu điều đó khiến em buồn. Nhưng anh muốn được tất cả những người thân yêu chúc phúc. Và em đã từng là người mà anh yêu nhất. Chỉ là chúng ta có duyên nhưng không có phận".

Em mỉm cười nhận lời đồng ý.

Em trang điểm thật đẹp, ăn mặc thật nổi bật, em tự tin trên đôi giày cao gót tới dự hôn lễ của anh.

Khoảnh khắc nhìn anh cầm tay người khác không phải là em tiến vào lễ đường.

Tim em nhói lên một nhịp, miệng em cười nhưng em biết mình không vui.

Em ích kỉ giống như một đứa con nít, người đã từng thuộc về mình, em không muốn nhìn thấy thuộc về ai khác.

Cho dù, bản thân em thừa biết chúng mình, thực sự đã không còn phù hợp từ lâu.

Nhìn anh cùng cô dâu cầm ly rượu đi mời quan khách.

Em sợ khoảnh khắc phải đối diện với cả hai.

Em vội vàng xách túi ra về khi rượu mừng còn chưa kịp uống.

Em chợt nhận ra,

Đi dự đám cưới người yêu cũ cần nhiều hơn một lòng dũng cảm.

Và em mãi mãi chỉ là kẻ hèn nhát mà thôi.

***

Thích một người không duyên phận

Tháng tư lá rơi khẽ bên cửa.

Mọi nhớ nhung mỏng manh đến mức khẽ chạm vào

cũng đã vỡ tan.

Em tự hỏi mình chờ đợi gì ở tháng tư?

Nhiều lắm mà cũng qua rồi

Chắc là mọi sự tùy duyên thôi.

Em chưa từng nghĩ sẽ mang lòng thương anh...

Một người hoàn toàn xa lạ.

Anh bảo mạng là ảo, nên người ta dễ dàng mang lòng yêu thích nhau ở trên đó.

Mạng là ảo, em không chối cãi, nhưng tim em vui hay buồn là những hiện hữu rõ ràng mà tự chính em cảm nhận thấy, có thể anh không thấy vì anh không phải là em.

Em quyết định đáp máy bay tới miền nóng nhất để gặp anh. Cứ cho là em phù phiếm nhưng em vẫn luôn là cô gái thích hành động hơn là thích ngồi một chỗ mơ mộng hão huyền.

Anh nói trước khi gặp em, anh đã mang lòng yêu người khác.

Anh rất mến em, rất mến, nhưng anh sẽ không vì điều đó mà làm tổn thương người ấy, và tổn thương cả em.

Rồi anh hôn nhẹ lên má, chúng ta sẽ gặp nhau như hai người bạn nhé.

Em mỉm cười gật đầu đồng ý, vì xét cho cùng em cũng chẳng còn sự lựa chọn nào khác hơn.

"Khi chúng mình mang lòng yêu thích một ai đó, cứ nên thể hiện cho họ thấy, có thể họ sẽ từ chối, nhưng điều đó vẫn dễ chịu hơn việc chúng mình cứ ôm mối tình một mình mà mơ màng không có lời giải đáp. Khi có câu trả lời rõ ràng rồi, tự tim mình sẽ biết phải làm gì."

***

Đừng để tâm tới một người vô tâm với mình

Trên đời này không có ai vô tâm cả, chỉ là tâm họ hướng về đâu mà thôi. Một người thực sự yêu mình sẽ không bao giờ để mình phải cô đơn với những nỗi niềm chơ vơ, rồi để lúc nào mình cũng phải tự nhủ với bản thân một câu nghe rất đáng thương: "Người ấy chắc là cũng thương mình, chỉ là họ hơi vô tâm thôi".

Thật ra cho dù công việc có bận cách mấy, chỉ cần nếu có để tâm tới nhau thì tự khắc sẽ có thời gian dành cho nhau. Khi tâm không hướng về nhau thì chính sự bận rộn sẽ là lí do để thờ ơ với nhau, khi tâm không hướng về nhau thì dù là vài giây để trả lời một tin nhắn cũng chẳng có.

Vậy nên đừng ngốc nghếch chờ đợi một người không để tâm đến mình, vài phút vài giây dành cho mình họ còn không dành nổi, thì chờ đợi gì ở việc họ dành cả một cuộc đời để yêu thương trân trọng mình.

***

Gửi anh, người đàn ông mặc áo sơ mi trắng!

Người ta nhìn vào anh, sẽ nghĩ anh thật sung sướng, vì anh thành đạt và giàu có.

Em thì khác, em nhìn vào anh, em tự hỏi, anh đã đi qua những thăng trầm trong cuộc đời như thế nào để có ngày hôm nay.

Người ta có thể nhìn thấy anh lái xe hơi sang trọng, có uy trước vài trăm nhân viên cấp dưới.

Nhưng em nhìn thấy anh những đêm ăn mì gói một mình vội vàng bên bàn làm việc, có những ngày lo tới mất ngủ vì tới kì trả lương cho nhân viên.

Anh biết không? Có lẽ anh hơi thiếu may mắn khi anh gặp em vào lúc em 30 tuổi, vì vẫn là em, nhưng tình yêu lúc em 25 tuổi, khác với tình yêu lúc em 30 tuổi.

Khi em 25 tuổi em sẽ yêu anh vì anh giàu có.

Khi em 30 tuổi, em sẽ yêu anh vì anh là người thành đạt. Em nghĩ đàn ông thành đạt khác đàn ông giàu có. Đàn ông thành đạt là người đã có đủ trải nghiệm và kinh nghiệm để đối mặt với mọi sóng gió trong cuộc đời.

Khi em 25 tuổi, nếu em hờn ghen hay hoài nghi, em sẽ lu loa lên, khóc lóc, rồi tra khảo chất vấn anh đủ kiểu. Để phải có bằng được câu trả lời, khi có câu trả lời rồi tự khắc em thấy thỏa mãn, mọi ấm ức cũng tự nhiên bay biến.

Khi em 30 tuổi: Có những chuyện em không nói ra, không phải làm em không biết. Chỉ là em không muốn chì chiết nhau để cả hai phải bận lòng. Vì em nghĩ nếu ở lại được với nhau thì phải vui. Mệt lòng quá thì buông tay.

Vì em biết cho dù em có tra khảo hay chất vấn anh, nhưng một khi anh đã không thành thật từ trong tim, thì câu trả lời của anh cũng sẽ chỉ là giả dối.

30 tuổi, em tự cho phép mình đặt niềm tin đứng ở một cái ngưỡng. Quá ngưỡng rồi tự em sẽ lặng im mà buông ta anh.

Anh biết đấy, sự im lặng luôn đáng sợ hơn hàng nghìn vạn lần câu nói.

...

***

Chuyện của ngày đã qua

Chuyện qua rồi, đừng nhắc lại khiến ai phải khóc vì những vui buồn của ngày cũ. Cho dù chỉ là mới hôm qua, nhưng dẫu sao cũng đã là HÔM QUA. Hãy gọi nó là những chuyện đã qua...

Em chưa từng gục ngã bởi bất cứ tổn thương nào cả. Vì sau cùng em vẫn luôn là cô gái rất mạnh mẽ theo cách của em. Trước anh, em cũng đã trải qua nhiều tổn thương rồi, lần nào em cũng vượt qua.

Anh biết không? Trên đời này mệt mỏi nhất là khi phải chờ đợi, một thứ quá mong manh! Nếu một người thực sự thương em, họ sẽ tìm cách thay vì tìm lý do.

Anh là giấc mơ phù hoa của nhiều cô gái. Nhưng em thường không bao giờ ôm những giấc mơ để sống!

Chúng ta không có niềm tin nơi nhau, là do cả hai

đều quá kém cỏi.

Buông tay đi, chúng ta sẽ gặp được người mới. Chắc chắn trên đời này, chúng ta không phải là lựa chọn duy nhất và mãi mãi duy nhất của nhau.

Em sẽ gặp người mới, yêu họ, và một lúc nào đó sẽ lại nói cho họ nghe về anh, như một câu chuyện đã qua.

***

Đàn bà mạnh mẽ là do đâu?

Có người từng cầm tay tôi và bảo, em đừng mạnh mẽ quá, đàn ông họ chẳng thích đàn bà mạnh mẽ đâu. Đàn ông dù ở địa vị nào cũng đều giống nhau, luôn thích cái cảm giác được che chở cho người đàn bà của mình, luôn thích cái cảm giác người đàn bà nhỏ bé yếu đuối dựa vào mình.

Nghe vậy tôi lặng thinh chẳng nói gì, bởi lẽ người ấy và tất cả đàn ông đều không hề hiểu một điều. Đã là đàn bà thì chẳng có ai mạnh mẽ đâu, chẳng qua vì không có ai để dựa vào, hoặc không có ai đủ tin tưởng để họ dám

dựa vào, nên họ mới phải cố gắng gồng lên như vậy, để tự an ủi mình rằng mình vẫn ổn, lâu dần thành quen, thành ngộ nhận mình mạnh mẽ.

Mà phàm là đàn ông, trước khi nhắc người đàn bà đừng quá mạnh mẽ, hãy biết mềm yếu, để dựa vào vai mình, thì trước hết, anh phải nhìn vào vai mình đi. Xem có đủ vững, đủ chắc, đủ mạnh để mà che chở cho người đàn bà hay không? Có đủ tin cậy để người đàn bà của mình dựa vào hay không?

Nếu người đàn bà ở bên cạnh anh, mà họ mỗi lúc càng trở nên mạnh mẽ hơn, thì phải chăng bởi vì trái tim, bởi vì bờ vai của anh chẳng đủ ấp áp, chẳng đủ tin tưởng để người ta dựa vào.

Đàn bà, ai cũng muốn trọn vẹn đặt niềm tin ở người đàn ông của mình, thế nhưng có phải đàn ông cũng thường lợi dụng niềm tin đó để làm đau đàn bà.

Mà đàn bà vốn dĩ là những sinh vật thù lâu nhớ dai, người làm cho họ đau một lần thì họ ghi sâu vào trong lòng mãi mãi. Nếu họ có nói rằng sẽ thứ tha, thì cũng

đừng vội mừng, họ có thể thứ tha nhưng họ sẽ chẳng bao giờ quên đâu. Lâu lâu khi có ai đụng tới, nỗi đau lại túa ra, thậm chí mỗi lần như vậy nỗi đau càng thêm đậm sâu hơn.

Đàn bà sinh ra chẳng ai muốn mình trở nên mạnh mẽ hết, nhưng chính đàn ông là những người đã dạy, đã khiến cho đàn bà phải học cách sống mạnh mẽ hơn mỗi ngày

***

Phận tình nhân

Lúc còn nhỏ, lũ trẻ hay cùng đám bạn leo qua vườn nhà hàng xóm hái trộm trái cây ăn. Dù có khi quả xanh lét hay chua loét nhưng ăn sao mà vẫn cứ thấy ngon thế. Rồi cũng loại trái ấy, lúc mẹ mua về, bày ra trước mặt lại chẳng muốn ăn.

Người ta lý giải rằng, cái gì vụng trộm lén lút lại thường hấp dẫn và cuốn hút hơn những thứ bình thường. Có lẽ bởi vậy nên em mới cảm thấy thích thú

anh đến kì lạ.

Lúc em leo trộm qua nhà hàng xóm hái quả, em lo sợ sẽ bị ông hàng xóm bắt được, sẽ mách với mẹ, em sẽ ăn đòn, thế nhưng em vẫn cứ liều mình leo sang, với một hi vọng mong manh "chẳng ai biết đâu". Em thích anh cũng là vì cảm giác đó, cảm giác nơm nớp lo sợ một ngày kia chuyện chúng mình bị phát giác. Lòng tự tôn của em làm sao còn nữa, bạn bè gia đình sẽ nhìn nhận em thế nào khi biết em đang là người thứ ba xen vào cuộc tình của hai người khác? Vậy nhưng em vẫn cứ liều lĩnh yêu anh, cứ tự nhủ, cứ tự an ủi rằng em chẳng sao đâu. Tình nhân ư? Bây giờ ra đường, đếm xem sau cái lớp mặt nạ phấn son của bao nhiêu cô gái xinh đẹp ngoài kia, thì có đến bao nhiêu cô đang là tình nhân, đang là kẻ thứ ba, em tự nhủ mình chẳng phải là ngoại lệ.

Thế nhưng rồi tim em tự đau khi thấy mình thừa thãi mỗi lúc anh bên người ta.

Tim em tự đau khi em nhận ra những lúc em cần anh thì anh không tới, còn những lúc anh cần em thì lúc nào

cũng ở bên.

Tim em tự đau khi em thấy ngay cả quyền được ghen, được đau em cũng không có, giả sử nếu có cũng chỉ là trong nỗi câm lặng của riêng em.

Đứa trẻ năm xưa liều mình qua hái trộm trái cây, nếu có bị bắt gặp cũng chỉ bị đánh vài roi, rồi ngày mai vẫn lại cười được ngay.

Còn em của bây giờ, nếu cứ cố chấp mà trở thành kẻ ăn cắp hạnh phúc của người khác, thì những ngày sau em làm sao cười nổi nữa đây. Chẳng ai giày vò em thì em cũng cứ tự giày vò chính mình mà thôi.

Em ngạo nghễ để làm gì, khi nhìn thấy anh đi bên người ta em cũng chỉ có thể cúi đầu quay đi.

Bất hạnh nhất là em thấy mình cô đơn trong chính cuộc tình của mình.

Và một ngày em quyết định buông.

...

"Hạnh phúc không bao giờ là hạnh phúc nếu nó được xây dựng trên nỗi đau của người khác."

***

Em sẽ không bao giờ từ bỏ cả thế giới chỉ vì yêu anh

Cô gái ấy đi giày đỏ

Cô gái ấy hứa sẽ từ bỏ cả thế giới để yêu anh

Còn em,

Em cũng là cô gái đi giày đỏ

Nhưng em sẽ không bao giờ từ bỏ cả thế giới chỉ để yêu anh

Vì sao ư?

Vì em trân trọng giá trị cuộc sống của mình. Vì với em, muốn yêu thương một ai đó, trước hết mình phải học cách yêu thương bản thân mình đã.

Vì nếu anh yêu em thật lòng thì anh sẽ chẳng đành

lòng để em phải từ bỏ cả thế giới...

Anh sẽ biết yêu em nghĩa là yêu tất cả những gì thuộc về em và đương nhiên anh sẽ học cách yêu cả thế giới của em.

Em đi giày đỏ

Và em không có thói quen thề hẹn.

Em thấy lúc yêu nhau người ta cứ luôn cố gắng hứa hẹn thề thốt với nhau thật nhiều điều, có khi biết là phi lí mà vẫn cứ thề.

Vậy nhưng anh biết không? Khi chúng ta thề, chúng ta hứa tức là chúng ta đang thiếu niềm tin ở nhau, bởi nếu cái gì nó là hiển nhiên rồi thì sẽ chẳng cần phải thề, cũng chẳng cần phải hứa.

Em sẽ không thề, em sẽ không hứa.

Chỉ đơn giản em là một cô gái thích đi giày đỏ.

Em yêu cả anh, và yêu cả thế giới nhỏ của em.

***

Con cần có bạn

Mẹ tôi bảo:

Con sống không nhất thiết phải làm vừa lòng tất cả bạn bè, và chắc chắn tất cả bạn bè không bao giờ hài lòng hết về con, dù con có làm gì đi nữa. Nhưng con cũng đừng sống để bạn bè phải chọn cách xa lánh con, bởi vì:

Bố mẹ có thể nuôi con khôn lớn, yêu thương che chở cho con nhưng bạn bè mới là người dạy cho con trưởng thành.

Bố mẹ vì tình thương dành cho con có thể đối xử thiên vị với con. Nhưng bạn bè sẽ là những người dạy cho con cách sống công bằng.

Bố mẹ là mái nhà của con, là nơi bình yên của con nhưng khi con ra ngoài, con không thể nào đơn độc được, con làm gì cũng phải cần có bạn bè.

Gia đình là tài sản sẵn có của con, con sinh ra đã có một gia đình, nhưng bạn bè là "tài sản" phải do chính hai bàn tay con tạo dựng nên. Nếu con không thể tạo dựng được những "tài sản" mang tên bạn bè thì con chính là người thất bại!

Và nếu suốt cả đời con không thể có bạn tốt, thì điều đó không phải lỗi của bạn con mà là lỗi của chính con

***

Bạn bè thật sự là không cần phải ngã giá

Với tôi yêu thương của tình bạn là những yêu thương của lòng nhiệt thành vui vẻ. Tôi có rất nhiều bạn bè, nhưng tôi chưa bao giờ nghĩ xem trong số họ có bao nhiêu người thực sự tốt với tôi, bởi tôi quan niệm tình bạn không phải là một hợp đồng làm ăn theo kiểu hai bên cùng có lợi, hôm nay mình tốt với họ thì mai họ sẽ lại tốt với mình. Bạn bè thật sự là không cần phải ngã giá hay mặc cả, lòng nhiệt thành sẽ dẫn dắt, giúp cho bạn bè biết cần làm gì cho nhau. Bởi vậy nếu thiếu đi lòng nhiệt thành, tình bạn sẽ dần hư hao rồi chìm vào quên lãng.

Ngày xưa tôi thường xuyên mang trong mình cảm giác thất vọng về bạn bè. Ban đầu, tôi thấy họ thật tốt với tôi, thế nên dành hết tình cảm của mình cho họ, yêu quý, trân trọng. Nhưng sau đó tôi phát hiện ra họ không "tốt" như tôi luôn nghĩ về họ, thế là tôi quay ra giận dỗi thất vọng này kia, có khi tôi còn quyết định rời bỏ họ, để mình không bị tổn thương.

Tôi từng nghĩ mình là thế là đúng, nhưng sau này tôi nhận ra đó là sự ích kỉ của tôi, và cũng của rất nhiều người.

Tôi nhận ra mỗi người bạn sẽ mang cho tôi một niềm vui, một sự trải nghiệm, và một lòng nhiệt thành khác nhau. Mặc dù ở khía cạnh nào đó họ không hoàn hảo như tôi mong đợi, hoặc có đôi khi họ sẽ làm tôi buồn. Nhưng nghĩ mà xem, trong mắt họ, tôi cũng đâu có hoàn hảo, tôi cũng nhiều lần làm cho họ buồn đấy thôi.

Nhiều người hay kêu ca thất vọng nọ kia vì bạn bè, vì lúc khó khăn chẳng thấy mặt bạn bè đâu. Tôi thì nghĩ, nếu chỉ lúc khó khăn mình mới nghĩ đến bạn bè, thì mình còn tệ hơn cả chúng nó.

Chơi với bạn bè cũng đừng kì vọng nhiều, cứ nhiệt thành mà đối đãi với nhau, còn chơi được với nhau đến chừng nào thì hay chừng đấy. Cuộc đời dài rộng, bao nhiêu điều khó nói trước, bản thân mình còn chẳng định liệu nổi mình sẽ phải rẽ bao nhiêu ngả, thì làm sao dám chắc có thể cầm tay bạn bè đi cùng với nhau tới chân trời góc bể.

***

Bạn bè muốn ở cạnh nhau cũng cần phải có Nhân - Duyên

Một trong những điều tôi luôn tự hào, đó là chữ "Bạn" mà tôi đang có. Bạn không phải tự nhiên mà quen biết nhau, bạn thân lại càng không. Bạn quen được với nhau bởi chữ Duyên, nhưng chơi được với nhau là ở chữ Nhân, Nhân trong ý nghĩa này có nghĩa là Người. Có duyên quen biết nhưng không phải người bạn nào cũng có thể chơi được với nhau lâu dài.

Nếu mình mang một con người giả tạo ra đối đãi với Bạn thì họ sẽ sớm bỏ mình để đi, bởi vậy tôi luôn dặn

lòng mình phải sống thành thật.

Mọi người vẫn hay khen tôi có nhiều bạn tốt, có thể là do cách tôi kể về bạn bè của mình nên mọi người nghĩ như vậy. Tôi luôn nói tốt về bạn bè của tôi với một niềm say mê, hiếm khi ai nghe thấy tôi đi kể xấu bạn bè.

Vài năm trước tôi từng chịu sự tổn thương rất lớn từ chính một người bạn mà tôi hết mực yêu thương.

Ngày đó tôi khóc rất nhiều, lúc chia tay người yêu tôi cũng không khóc nhiều như vậy, đó là một khoảng thời gian tồi tệ, khủng hoảng trong cuộc đời tôi. Nhưng những người bạn khác đã ở cạnh giúp tôi vực dậy.

Cho đến bây giờ, tôi lúc có người yêu lúc không có, nhưng tôi không thể sống thiếu bạn bè.

Nhiều người vẫn hay dằn vặt tại sao mình đối xử tốt với bạn này vậy mà bạn ấy không đối xử tốt với mình? Bản thân tôi đã sống và nhận ra, tôi thường xuyên nhận được sự giúp đỡ của nhiều người, nhưng tôi lại không bao giờ có cơ hội trả ơn lại họ, ngược lại tôi vẫn thường

xuyên giúp đỡ những người khác, và chưa bao giờ những người ấy có thể giúp lại được tôi điều gì. Cuộc sống sẽ có cách bù trừ riêng của nó, vậy nên đừng quá so đo, việc của chúng mình là cứ cố gắng sống tử tế với nhau. Nhất là bạn bè.

***

Đừng cố gắng làm tổn thương nhau

Tôi không thích cách người ta cố gắng luận tội để làm tổn thương nhau mỗi khi có mâu thuẫn.

Tôi cho rằng trong một mối quan hệ, chuyện ai đúng ai sai không phải là điều cần bận tâm. Điều cần bận tâm là hãy nghĩ xem rút cuộc mối quan hệ ấy có thật sự quan trọng với mình không.

Người ta có thể đối xử tốt với nhau ở một thời điểm nào đó, và điều đó cũng không có nghĩa là người ta sẽ tiếp tục hoặc có trách nhiệm phải tiếp tục tốt với nhau suốt đời. Vậy nên đừng buồn, đừng tổn thương. Nếu như người ta quay lưng lại với mình, thì hãy cười để trân

trọng những tốt đẹp đã qua, đừng cố níu kéo. Còn nếu như quá khứ họ từng tốt với ta, nhưng hiện tại họ lại làm ta tổn thương. Thì cứ đơn giản coi như ta và họ đã sòng phẳng, chẳng ai nợ ai, thênh thang mà tiễn nhau đi như hai người dưng. Vậy thôi!

Oán trách sẽ làm ta đau đớn, một khi họ đã bỏ ta đi, thì chẳng sức đâu mà quan tâm xem ta đang nghĩ gì... Người yêu cũng vậy, người tình cũng thế, và bạn bè cũng chẳng ngoại lệ.

***

Bạn tri kỉ

Liệu trong cuộc đời mỗi con người có nổi mấy người bạn có thể cùng mình đi qua những nốt trầm?

Cuộc sống nhiều khi hư vô nhưng sự tồn tại của bạn bè là sự hiện hữu chân thành nhất mà ta có thể cảm nhận thấy!

Thanh là đứa bạn tôi quen trên mạng, chúng tôi làm bạn với nhau trên mạng, nói chuyện với nhau trên mạng,

nó ở trời Nam tôi ở phương Bắc, tới tận hai năm sau mới có điều kiện gặp nhau. Lần đầu tiên gặp mặt, hai đứa nhào tới ôm nhau, xúc động rưng rưng chẳng nói thành lời.

Tôi nghe dân mạng truyền tai nhau một nghiên cứu mới nào đó của tâm lý học, họ bảo, nếu chúng ta có một mối quan hệ bạn bè với một người nào đó kéo dài hơn 7 năm, thì mối quan hệ ấy sẽ kéo dài suốt phần đời còn lại. Tình bạn của chúng tôi đã kéo dài hơn 10 năm, nhiều người luôn thắc mắc vì sao chúng tôi có thể duy trì được thứ tình cảm ấy bền lâu đến lạ kì như vậy. Nếu họ hỏi tôi lí do ngọn nguồn vì sao thì chính bản thân tôi cũng không lí giải được.

Nhớ có lần nó hỏi tôi:

- Bà biết cho đến bây giờ, những giai đoạn nào trong cuộc đời bà khiến tôi lo lắng nhất không?

Tôi bảo không nhớ.

Nó lần lượt kể ra bốn sự kiện tồi tệ nhất trong đời tôi,

nó bảo, bốn lần đó là bốn lần tôi khiến nó lo sợ nhất, nó sợ tôi không thể vượt qua nổi.

Nó nhớ tất cả những sự kiện ấy, không sai sót một chi tiết nào. Nó có thể quên ngày sinh nhật của tôi, nhưng nó không hề quên những chuyện đã khiến tôi đau lòng mà khóc, nó không hề quên những nốt trầm trong cuộc đời mà tôi đã bước qua. Vậy nên tôi không gọi nó là bạn thân nữa, mà tôi gọi nó là tri kỉ.

Tôi có nó như là sự hiện hữu chân thành nhất cho một niềm tin vào tình bạn vĩnh cửu mà tôi có.

Thực ra, tình bạn của chúng tôi chẳng phải lúc nào cũng thuận hòa tốt đẹp. Chúng tôi cũng vẫn có những lúc cãi vã giận hờn, thậm chí có đôi lần còn quyết định tuyệt giao cả đời chẳng nhìn mặt nhau. Ấy vậy mà, chỉ cần một đứa nghe tin đứa kia có chuyện là lại hốt hoảng lo lắng, nhấc điện thoại lên, và chỉ hỏi một câu khẽ khàng "Bà ổn chứ", thế là mọi giận hờn trước đó đều được hóa giải.

Nó bảo, mỗi lúc giận nhau nó thường im lặng, không

phải vì nó không có gì để nói, mà nó sợ lúc không kiểm soát được sẽ nói những điều làm tổn thương lẫn nhau.Đúng vậy, khi giận dỗi, chúng ta thường cố gắng tìm cách để luận tội nhau, để chỉ ra rằng mình đúng còn người kia sai, điều đó chẳng giúp ích được gì mà chỉ khiến cho người còn lại tổn thương hơn mà thôi. Để khi cơn giận qua rồi, cái gì sẽ còn lại? Chẳng phải chính là những lời nói khiến trái tim tổn thương ư? Vị ngọt thì tan nhanh nhưng vị đắng thì lâu lắm, sự tổn thương trong tâm hồn cũng vậy, rất khó phai mờ nếu như đã từng. Hóa ra im lặng không có nghĩa là buông xuôi, mà đôi khi im lặng để giúp trái tim quay trở về đúng chỗ của nó, bởi vì đã là thân và thương thì chẳng dễ gì mà buông bỏ như vậy đâu.

Ngày tôi ra cuốn sách đầu tiên, nó thu xếp hết mọi công việc, vượt nghìn cây số để có mặt. Nó nói đó là ngày đặc biệt trong cuộc đời tôi, làm sao vắng mặt nó được. Buổi ra mắt sách, tôi có quá nhiều khách khứa bạn bè lu bu đủ chuyện, nó thay mặt tôi chạy đi chạy lại lấy nước cho người này, tiếp đón người kia. Tôi chụp ảnh với đủ các khách mời bạn bè tới dự, mà cuối cùng

quên không chụp ảnh cùng nó. Mấy hôm sau về nhà xem lại ảnh, tôi thấy duy nhất một bức ảnh chụp có nó. Nó ngồi ở một góc xa, mồ hôi vẫn còn vương trên trán, mắt nó hướng về phía sân khấu, nơi tôi đang ở đó, đôi mắt ánh lên nụ cười lặng lẽ, ấm áp và chân thành. Nụ cười biểu đạt rằng nó cũng đang vui, đang hạnh phúc, khi nhìn thấy tôi thành công.

Hóa ra tôi ở trong tim nó như một lẽ tự nhiên, như một phần máu thịt của nó. Hóa ra một tình bạn tri kỉ là như vậy, là không cần phải quá phô trương ồn ào, chỉ cần luôn có nhau ở trong tim.

Không phải ai sống ở đời cũng có thể may mắn tìm được cho mình một người bạn tri kỉ, để cho dù giận hờn đến bao nhiêu lần, cũng vẫn tìm cách quay về bên nhau, vì tình bạn đã không còn là tình bạn nữa, mà tình bạn đã hóa thành tình thân. Vì tình gì cũng có thể buông bỏ được, chỉ có tình thân là không bao giờ.

***

Bạn chung đường

Có một dạo rõ ràng mình chỉ thích mặc quần bò rách te tua, mình chán ghét những chiếc quần âu già nua cũ kĩ, ấy thế mà bỗng dưng một ngày mình lại nhận ra chiếc quần bò rách te tua kia trông thật dở hơi ngốc nghếch, mình xỏ lên người chiếc quần âu, rồi ngắm nhìn mình trong gương, mỉm cười thật hài lòng vì thấy hình như mình đã thực sự trưởng thành.

Ừ! Đúng rồi, mình sẽ đổi thay theo từng ngày, và ngay cả con đường mình đi cũng sẽ thay đổi, chẳng bao giờ mình đi mãi trên một con đường.

Trong mỗi hành trình cuộc đời chúng mình đi, chúng mình sẽ gặp, sẽ làm quen, sẽ có thêm bạn bè. Nhưng điều đó không đồng nghĩa với việc mình sẽ cùng với họ tiếp tục đi chung suốt phần đời còn lại. Khi đi hết một đoạn đường cần phải đi, mình sẽ phải chuyển sang một đoạn đường mới, và đoạn đường ấy không giống như đoạn đường bạn bè mình định đi, bởi họ cũng cần rẽ sang một đoạn đường khác. Mỗi người vì mải miết đi trên con đường của mình mà dần dần lãng quên nhau.

Đừng trách họ vô tâm, cũng đừng trách họ vô tình,

trái tim và thời gian của mỗi người là có hạn, làm sao có thể chứa đựng một lúc bao nhiêu người, bao nhiêu mối bận tâm.

Cũng đừng quan trọng việc đi cùng nhau được bao lâu, đừng bận tâm đến việc khi đường đi chung đã hết, ta còn có nhớ về nhau không? Chỉ cần nhớ luôn đối đãi với nhau thật chân tình cho những ngày tháng còn ở cạnh, vậy là cũng đủ hạnh phúc rồi.

***

Bạn Sài Gòn

Tôi sinh ra, lớn lên rồi lập nghiệp ở ngay tại đất Bắc, nhưng bạn bè của tôi phần nhiều lại ở trong kia, trong Sài Gòn, ở cái nơi mà chúng nó bảo một năm chỉ có hai mùa, một mùa nóng và một mùa cực nóng.

Bạn Sài Gòn, khiến tôi ngạc nhiên khi chưa từng gặp mặt nhau bao giờ, nhưng khi tôi nói tôi sẽ vào Sài Gòn thì bạn Sài Gòn nhất quyết ra tận sân bay đón tôi.

Tôi nói tôi tự biết bắt taxi để tới, bạn Sài Gòn không

chịu, dù sợ nắng cháy tay lắm, mà vẫn cứ chạy xe ra sân bay chờ đón tôi cho kì được.

Lúc tôi tỏ vẻ áy náy, bạn Sài Gòn mắng vốn, "Tính gì kì cục, người ta bảo quý là quý, thương là thương, có thường thì mới lo".

Lần đầu tiên gặp nhau, bạn Sài Gòn nhào đến ôm tôi thật chặt. Tính cách bạn Sài Gòn là vậy đó, không cần vòng vo, có gì nói đó, thích ai là thể hiện ra liền.

Nhiều lúc nói chuyện với bạn Sài Gòn mà cảm tưởng hai đứa đến từ hai hành tinh khác nhau.

Tôi nói lấy giúp Mèo đôi tông ở đằng kia. Bạn Sài Gòn trợn mắt quay qua hỏi, đôi tông là cái gì vậy?

- Đôi tông là đôi tông chứ đôi tông là cái gì.

- Không biết đôi tông là cái gì.

- Đôi tông là đôi tông để đi, nó kia kìa, màu xanh đang ở cạnh chân anh đó.

- Ủa cái này là dép kẹp chứ đôi tông gì.

- Nó là tông mà.

- Nó là dép kẹp, khổ quá, hồi nào tới giờ có ai gọi cái này là tông.

- Trời ơi từ lúc em sinh ra tới giờ thị nó đã là đôi tông rồi.

Ừ, vậy đi, Nam với Bắc thôi mà cứ như hai hành tinh khác nhau.

Lần khác.

Bạn Sài Gòn kêu:

- Lấy giúp anh cái chén.

- Đây chén đây.

- Cái này là cái ly mà.

- Trời ơi ly cũ ng là chén, chứ theo anh cái chén là cái gì.

- Nó đây này.

- Nó là cái bát chứ?

- Nó là cái chén, trong này ai cũng gọi vậy hết.

Ừ thôi vậy đi, nó là cái bát chén, cãi nhau hoài mệt quá.

Rồi hai đứa nhìn nhau nhe răng cười.

Nếu bạn Hà Nội giống như những cơn mua phùn rả rích, tình cảm dành cho nhau cũng cứ từ từ mà ngấm, không ầm ĩ vội vàng, có yêu, có thương đó mà cũng ít khi thể hiện bằng lời.Còn bạn Sài Gòn giống như những cơn mưa rào, mưa lớn lắm, ồn ào và nhiệt thành, thích ai thương ai là thể hiện ra liền, không chần chừ.

Bạn Sài Gòn đôi lần khiến tôi hiểu lầm vì cái thói ăn nói bỗ bã, có khi là đùa hơi quá. Nhưng tính cách bạn Sài Gòn là vậy, trước mặt bạn bè thân thương rồi, họ không thích phải giữ mình. Bạn Sài Gòn nói trước mặt bạn bè mình có sao cứ là mình như vậy, giấu giếm cho cho mệt. Lúc tôi trở về Hà Nội, bạn Sài Gòn ôm tôi, nói,

mai mốt buồn buồn lấy ai ra để mắng mỏ chọc cho tức, giỡn chơi bây giờ.

Ừ, ở cạnh bạn Sài Gòn chẳng có thời gian nào để buồn hết.

***

Mất đi một người bạn

Có một lẽ phi lí ở đời, những kẻ ta ghét chẳng bao giờ làm ta tổn thương, mà chỉ những người ta quý, những người ta thương mới làm cái điều đó, mới là những người có cơ hội làm cho ta đau.

Và cũng lạ kì hơn nữa, nếu người chẳng thân chẳng thương làm gì có lỗi với ta thì ta sẽ dễ dàng mà xí xóa. Nhưng ngược lại, ai mà ta thân, ai mà ta thương, làm cho ta đau, thì ta chẳng dễ dàng gì tha thứ. Bởi khi mang lòng yêu thương ai đó quá nhiều thì sẽ mang theo niềm tin quá lớn đặt vào lòng họ, tới khi niềm tin vỡ vụn thì sự tổn thương cũng theo đó mà nhân lên, không có cách nào làm khác được.

Tôi từng có một người bạn rất thân, chúng tôi thuê nhà ở cùng nhau trong nhiều năm. Chúng tôi hiểu nhau đến mức chỉ cần nhìn vào một món đồ cũng có thể khẳng định chắc chắn người kia có thích hay không. Khắp các con đường Hà Nội, nơi nào tôi đến cũng đều có bàn chân nó đi cùng, đôi lúc bạn bè vẫn trêu, chúng tôi còn hơn cả tình nhân của nhau.

Một ngày tôi đang đi làm, nó gọi cho tôi, giọng nghẹn ngào thông báo, nó đã mắc một căn bệnh hiểm nghèo. Căn bệnh mà tôi luôn nghĩ, chắc chỉ có trên phim Hàn Quốc, thế mà giờ nó mắc bệnh đó.

Tôi lao như điên tới bệnh viện, có lẽ suốt đời này tôi không quên được hình ảnh nó ngồi đơn độc giữa hành lang hun hút của bệnh viện. Mặt nó trống rỗng, không cảm xúc, nhưng khi nhìn thấy tôi, nó đưa tay ôm tôi, rồi òa khóc nức nở. Chân tôi cũng muốn khuỵu xuống, vạn lần tôi không muốn tin đây là sự thật. Nhiều ngày sau đó tôi cứ cố tỏ ra bình thản lạc quan để động viên nó. Nhưng sau lưng nó, tôi lại khóc. Tôi lên chùa xin với Phật hãy lấy bớt tuổi thọ của tôi, để chia cho nó, để nó được tiếp tục sống. Thời gian nó điều trị, ngày nào tôi

cũng ở trong bệnh viện, dù chẳng để làm gì, nhưng tôi vẫn muốn để nó nhìn thấy tôi, để nó biết tôi luôn bên cạnh nó.

Căn bệnh của nó không chữa được dứt điểm, nhưng nhờ phát hiện sớm, cùng với sự điều trị tích cực, nó cũng có thể ổn định sức khỏe.

Trong lúc khó khăn bão tố nhất, chúng tôi đã ở bên nhau như thế, nắm chặt tay nhau như thế. Ấy vậy mà lúc trời yên biển lặng, chúng tôi lại không thể vượt qua được cái tôi của chính mình, để tiếp tục nắm chặt tay nhau. Sau này ngẫm lại, tôi mới thấy bão tố to đến nhường nào cũng không đáng sợ bằng một cái "Tôi" quá ích kỉ.

Giữa chúng tôi xảy ra bất đồng vì một chuyện vốn dĩ là chẳng đáng gì. Vậy nhưng cả hai đứa lại đặt cái tôi của mình lên quá cao, lên cao tất thảy mọi thứ. Tôi không chịu nhượng bộ nó, vì tôi nghĩ nếu nó thực sự coi trọng mình thì sẽ hành xử khác đi, còn nó vẫn quyết định làm theo ý mình tới cùng. Chúng tôi tiếp tục cãi vã, tôi nói nếu vậy tôi sẽ chuyển đi, nó nói gọn một câu tôi muốn đi đâu thì đi, nó chẳng quan tâm. Câu nói đó giống

như mũi dao đâm vào tôi, giống như bạn quá yêu thương một người, và một ngày kia, bạn phát hiện ra, bạn không hề tồn tại trong trái tim người đó. Tôi tự thấy lòng tự trọng của mình bị tổn thương, tự thấy mình ngu ngốc, khi từng nghĩ nó là người thân của mình.

Tôi rời khỏi căn hộ chúng tôi thuê chung, mang theo đồ đạc, mang theo nỗi đau, mang theo sự tổn thương không cứu vãn nổi, và mang theo một cái tôi cao ngút trời của mình cùng ra đi.

Một thời gian sau đó, cả hai chúng tôi đều cảm thấy hối tiếc vì đã đánh mất đi tình bạn quý giá bao năm mới có được. Thế nên cả tôi và nó cùng cố gắng để hàn gắn lại. Nhưng cho dù cố gắng thế nào đi chăng nữa, chúng tôi cũng không thể nào lấy lại được vị trí trong lòng nhau như trước kia đã từng. Bởi dù chúng tôi đã bỏ qua chuyện cũ, nhưng cảm giác đau đớn vẫn còn tồn tại đâu đó trong trái tim.

Chỉ là nếu như ngày đó tôi có thể đứng ở vị trí của nó để hiểu vì sao nó nhất quyết phải làm vậy thì tốt biết bao. Hoặc là nó có thể đứng ở vị trí của tôi để hiểu tôi

đau đến mức nào thì có lẽ nó cũng đã không làm như vậy.

Có thể chúng tôi đã không phải đối mặt với một cái hố sâu ngăn cách như bây giờ. Khi chúng tôi làm tổn thương nhau, cũng là lúc chúng tôi nhận ra mình mới là người đau nhiều nhất.

Hai chữ "thứ tha" nói thì dễ mà làm thì sao khó khăn đến thế. Và đến bây giờ tôi vẫn chưa thể học cách thứ tha cho một người từng rất thân thương.

Mất đi một người bạn thân, tôi thấy giống như mình mất đi rất nhiều thói quen, mà mình từng rất yêu thích.

Phần 4 - Tôi Chọn Lạc Quan

Cuộc sống vốn dĩ có đầy đủ cả sân si, cả điều tốt điều xấu, vui và không vui. Chúng ta lạc quan không phải là khi chúng ta luôn nghĩ tất cả mọi việc ở trên cõi đời đều tốt đẹp, mà chúng ta lạc quan khi chúng ta biết chấp nhận một thực tại rằng không phải mọi thứ ở trên đời đều tốt đẹp.

***

Gái ngoan thì mới được yêu thương?

Người ta bảo, chỉ những cô gái ngoan thì mới được yêu thương.

Tôi thì ngược lại, tôi hi vọng đàn bà con gái trên thế giới này đừng ai phấn đấu để trở thành gái ngoan.

Đàn bà cứ hư miễn là đừng hỏng.

Đàn bà bản lĩnh biết chơi thì phải biết dừng.

Đàn bà trước khi nghĩ phải sống thế nào để vừa lòng người khác thì cứ sống sao để mình thấy vui là được.

Đàn bà trước khi nghĩ sẽ hi sinh cho người khác, sống vì người khác, thì cần nghĩ xem sống thế nào cho trọn vẹn với cuộc đời mình là được.

Đàn bà coi cái tôi của mình là nhất thì người khác cũng sẽ như vậy. Thế nên đàn bà biết tôn trọng mình nhưng cũng hãy biết tôn trọng người khác.

Tôi không phải gái ngoan. Tôi tự nhận mình là gái hư, và cũng tự hào là mình không hỏng.

Tôi biết hút thuốc, biết uống rượu, bar lớn bar nhỏ gì tôi cũng tới, tôi có vài hình xăm trên người, tôi biết chửi nhau, và cũng sẵn sàng chửi nhau vởi những kẻ chẳng ra gì.

Nhưng tôi luôn mỉm cười nói lời cảm ơn anh taxi mỗi

khi tôi bước xuống xe, chào cô bán hàng trước khi rời khỏi quầy hàng của họ. Nở nụ cười với một em nhỏ đang ngồi sau xe của cha mẹ chúng mà tôi gặp trên đường.

Tôi nghĩ một cô gái bản lĩnh, nếu thích, có thể thử vài màu sắc khác đi của cuộc sống, quan trọng nhất là phải biết điểm dừng.

Gái ngoan chưa chắc đã phải là tốt, bởi vì gái ngoan luôn luôn phải cố gắng để làm hài lòng tất cả mọi người, tất cả mọi thứ, nhưng cuộc đời này vốn dĩ chẳng có gì tròn trịa như thế.

***

Đàn bà hãy thôi oán trách đàn ông

Bữa đó tôi ngồi uống cafe cùng bạn, có hai chị lớn hơn tôi chừng vài tuổi. Một chị vẫn đang sống với chồng và con, còn một chị thì đã li hôn. Nhưng trong câu chuyện của hai chị, hoàn toàn chẳng có chủ đề gì khác ngoài việc họ thi nhau kể tội đàn ông, cứ như cách nghĩ

của hai chị, thì đàn ông tốt nhất không nên tồn tại trên đời.

Chẳng riêng gì hai chị ấy, bây giờ đi đến đâu, tôi cũng nghe thấy những câu chuyện, những lời oán trách của đàn bà dành cho đàn ông. Cứ như thể mọi buồn đau khổ sở có trên đời đều do đàn ông gây ra.

Đàn bà trách móc đàn ông lăng nhăng, phụ bạc, trách móc đàn ông ích kỉ lười biếng, trách móc đàn ông ham chơi vô tâm.

Đàn bà kể lể đã hao mòn tuổi thanh xuân, hao mòn nhan sắc vì đàn ông và những đứa con của anh ta.

Nhưng tôi thấy, đàn bà thực ra cực kì vô lý:

Đàn bà vô lý ở chỗ luôn kể xấu đàn ông, nhưng chính đàn bà lại đau khổ vật vã vì những kẻ xấu xa đó.

Đàn bà kể lể vì chăm sóc đàn ông, hi sinh cho đàn ông, mà họ chẳng có thời gian dành cho mình nữa. Nhưng rõ ràng là đàn bà tự nguyện yêu đàn ông, tự nguyện tin đàn ông, rồi tự nguyện chăm sóc, lo lắng mọi

thứ cho đàn ông mà. Có ai bắt ép đâu, đều là do tự nguyện hết mà?

Tôi nghĩ, đàn bà chúng ta sẽ có một cuộc đười thanh thản hơn, nếu như thôi trách móc và oán hận đàn ông.

Nếu không tin thì đừng yêu, nếu không cảm thấy thoải mái hạnh phúc thì đừng làm. Đã làm thì đừng trách móc, cho đi sao sẽ nhận lại được về như thế.

Còn nếu cảm thấy mình chỉ có cho mà không hề có nhận và cảm thấy dằn vặt mình vì điều đó thì ngưng lại, đừng cho đi nữa.

Đã là yêu thương mà cứ đông đếm chuyện thiệt hơn, thì mệt mỏi lắm, vì làm gì có định lượng nào đong đếm được tình yêu đâu.

***

Thư mẹ gửi con gái

Con gái của mẹ!

Ngày xưa mẹ được dạy: "Cuộc đời phụ nữ tựa như cánh bèo trôi, mênh mông vô định chẳng biết đâu mà lần". Mẹ tưởng đó là quan niệm cổ hủ của các cụ ngày xưa thôi, thế mà ngày nay mẹ vẫn thấy nhiều cô gái than vắn thở dài với nhau một câu khác gần tương tự: "Phụ nữ lấy chồng cũng giống như chơi một canh bạc, thông minh giỏi giang cũng không bằng may mắn".

Mẹ nghĩ phụ nữ thế kỉ 21 rồi, có thể đi Tây đi Tàu, đừng nói là ô tô, đến máy bay phụ nữ cũng có thể lái được. Thế thì tại sao lại phải để cuộc đời mình thụ động như một cánh bèo, để cả cuộc đời mình rơi vào tình thế hên xui đỏ đen giống như một canh bạc được? Nếu người phụ nữ cả đời vẫn sống với những quan điểm bi quan như vậy, thì khổ sở hay bất hạnh rơi xuống đầu cô ta cũng là điều dễ hiểu thôi.

Mẹ khuyên con cần biết cách tự chịu trách nhiệm với cuộc đời mình. Hãy luôn chủ động với nó, và hơn hết đừng bao giờ sống tầm gửi vào ai, con muốn có thứ gì, hãy tự cố gắng để đạt được.

Mẹ thấy rất nhiều cô gái sẵn sàng trao thân cho một

người đàn ông. Để rồi lúc xảy ra chuyện liền qua ra bắt người đàn ông đó phải chịu trách nhiệm. Đàn ông không chịu trách nhiệm thì lu loa chửi bới họ là đồ Sở Khanh là đồ vô trách nhiệm. Nhưng mẹ sẽ không dạy con như vậy, mẹ muốn nói với con rằng: "Thân con gái không biết yêu đúng cách, không biết tỉnh táo mà lựa chọn đàn ông, chỉ biết mông muội nhìn vào mỗi chữ yêu, thì lúc xảy ra chuyện đừng trách ai, cũng đừng bắt ai chịu trách nhiệm. Cuộc đời con, con còn không có trách nhiệm với nó thì đừng hi vọng người khác phải có. Vậy nên khi con làm bất cứ việc gì, con đều phải tự lường trước hậu quả và hãy luôn tự nghĩ cách để giải quyết, để chịu trách nhiệm về những hậy quả có thể xảy ra. Bởi lẽ khi hành động chẳng có ai ép buộc con cả, là con tự nguyện. Việc đàn ông họ có chịu trách nhiệm với cuộc đời con hay không phụ thuộc vào nhân phẩm của anh ta, con đừng chờ đợi quá nhiều ở nhân phẩm của một người đàn ông. Hoặc ngay cả khi con yêu nhâm phải một gã Sở Khanh, đó cũng chẳng phải là lỗi của gã đó, mà là lỗi của con, do con không biết cách chọn người để yêu mà thôi".

Phụ nữ muốn có gì thì hãy tự mình cố gắng để đạt

lấy, đừng nằm chờ sung rụng. Phụ nữ quyến rũ là phụ nữ chủ động, cái chủ động đầu tiên mà mẹ muốn con thực hiện là chủ động về kinh tế. Nhiều cô chân dài vẫn nói với nhau: "Chỉ có phụ nữ bất hạnh mới phải tự kiếm tiền để mua túi xách Chanel". Nhưng con biết không, cuộc đời này, trừ cha mẹ sẽ không bao giờ tính toán với con cái, còn lại chẳng ai cho không ai cái gì hết. Nếu một người đàn ông mua cho con cả chục cái túi Chanel, thì trước mặt họ con sẽ luôn phải cúi đầu ngoan ngoãn mà nghe lời như một thú cưng, cứ suốt đời sống dựa dẫm vào một người, đến lúc họ quay lưng lại với con, họ ném con ra đường, con sẽ không biết phải làm gì ngoài ôm mặt khóc lóc trách móc cuộc đời mình sao bất hạnh. Vậy nên con hãy tự đổ mồ hôi mà kiếm tiền, cho dù vất vả thật đấy, nhưng con làm chủ được cuộc sống của mình, không phải dựa vào ai hết. Khi con chủ động được về kinh tế, con sẽ luôn ngẩng cao đầu với người đàn ông bên cạnh con. Cho dù họ có làm gì cũng sẽ phải hỏi ý kiến con, chứ không thể nào xem con như là thú cưng được.

Người ta bảo phụ nữ lấy chồng giống như chơi một

canh bạc lớn, thông minh giỏi giang cũng không bằng may mắn. Nhưng mẹ nghĩ: "Phụ nữ thông minh không bao giờ đánh bạc". Thay vì biến cuộc đời mình thành một trò đỏ đen may rủi như những lá bài đang úp, thì người phụ nữ thông minh sẽ biết cách hoạch định cuộc đời mình một cách rành mạch và rõ ràng. Tất nhiên trong bản kế hoạch đó, không thể nào lường trước được mọi tình huống khó khăn bất ngờ sẽ đến trong cuộc đời. Thế nhưng đối diện với tình huống đó, người phụ nữ yếu đuối kém cỏi sẽ khóc lóc và buông xuôi, còn phụ nữ thông minh sẽ biết cách đối diện để xoay chuyển tình hình. "Trong họa luôn có phúc", đó là cách suy nghĩ của những người phụ nữ thông minh và lạc quan.

Và muốn làm chủ được cuộc đời mình, con hãy ghi nhớ một điều, con đừng vì quá yêu ai đó mà quên mất việc phải yêu cả bản thân mình nữa. Vì chỉ khi bản thân mình thực sự hạnh phúc, con mới đủ khả năng để mang lại hạnh phúc cho người khác.

Trên đời này, vinh hoa phú quý nào cũng không bằng việc được sống một cuộc đời do chính mình làm chủ.

***

Lấy chồng nhà giàu...

Lúc trước, khi trẻn hơn bây giờ, tôi thường ước và nói nhất định mình sẽ lấy một người chồng khá giả. Vì nói thật ngày đó nhà tôi rất nghèo, tôi quá sợ, quá ám ảnh cái nghèo...

Nhưng bây giờ, khi đã "đỡ" trẻ hơn, khi đã tận mắt chứng kiến quá nhiều cuộc hôn nhân chẳng "môn đăng hộ đối", tôi lại bắt đầu thấy sợ, rất sợ nếu phải lấy chồng nhà giàu.

Họ giàu, họ có tiền, họ thường nghiễm nhiên cho mình cái quyền là bề trên, quyền được đứng trên người khác.

Cái kiểu thông gia bên giàu bên nghèo, chẳng khác nào đôi đũa lệch, cái đũa ngắn nhìn cứ so xíu tội tội thế nào ấy.

Bạn tôi lấy chồng nhà giàu, ngày cưới bạn, bố mẹ bạn ở quên lên nhà hàng dự đám cưới con. Bên đằng chồng,

mẹ chồng, bác chồng... mặc áo dài kim sa hạt cườm lóng lánh, cười nói sang sảng. Bố mẹ bạn người nhỏ thó, ngồi gọn lỏn một góc. Lúc mẹ chồng đi qua, mẹ bạn sửa soạn nụ cười chào, bà ta phớt lờ như không thấy sự tồn tại của mẹ bạn. Tôi thấy tội nghiệp, cay cay mắt, tôi nghĩ sau này nếu tôi định kết hôn với ai, yêu cầu đầu tiên của tôi là họ bắt buộc phải tôn trọng bố mẹ tôi. Nếu họ coi thường bố mẹ tôi, họ có là hoàng đế tôi cũng sẽ phủi tay không màng.

Bạn lấy chồng giàu mà tôi thấy khổ quá. Ngày cưới người ta phải cười mà nước mắt bạn, nước mắt mẹ bạn lại rơi xuống nhiều quá. Có đáng không bạn?

Tiền có thể mua được hạnh phúc, nhưng phải là tiền do mình làm ra, tạo dựng nên. Nếu muốn lấy chồng nhà giàu, thì trước hết bạn cũng hãy thật giàu. Nếu không, mang phận nghèo hèn mà bước chân vào nhà người ta đắng lắm.

***

Đàn bà

Trong cuộc nói chuyện với bạn, tôi nói, sau cùng đàn bà vẫn là đàn bà. Họ mạnh mẽ cỡ nào, thì họ vẫn chỉ là phận nữ nhi yếu đuối. Sau những đổ vỡ, đàn ông thường có thể mạnh mẽ để quên đi, có thể kí ức và vết thương lòng của đàn ông sẽ nhanh chóng được xóa mờ bởi công việc, bởi chiến hữu, bởi người mới.

Nhưng đàn bà, dù có bao nhiêu váy áo đẹp, túi hiệu xinh, nước hoa thơm ngào ngạt, sau cùng, khi đối diện với chính mình, họ có thể sẽ vẫn quá đau lòng, quá tổn thương mà rơi lệ. Thế mới nói đàn bà có thể bỏ qua để bước qua, nhưng tuyệt đối họ không bao giờ quên.

Ngày trước tôi thường hay có tính hơn thua với người đến trước, hoặc người đến sau của bạn trai, hoặc bạn trai cũ. Nhưng lâu nay tôi không còn có thói quen đó, tôi luôn tự hỏi người đàn bà kia rút cuộc đã đau lòng, đã tổn thương thế nào, sau một chuyện tình cảm tan vỡ.

Đàn bà thường hay so bì nhau về nhan sắc, về quần áo, về độ "sành điệu", nhưng có một thứ mà chúng ta chưa từng nhìn ra, đó là rút cuộc chúng ta ai là người tổn thương hơn ai.

Thôi thì nhắc nhau rằng, đàn ông có thể đến có thể đi, nhưng mình là duy nhất. Đừng đố kị, hơn thua nhau bởi một người đàn ông. Mình là duy nhất, không ai hơn cũng chẳng ai kém mình cả.

"Ở mỗi giai đoạn trong cuộc đời, chúng ta chỉ có thể làm tốt nhất một vài việc. Vì thế đừng quá vội vàng, đừng quá nôn nóng với những việc chưa tới, cứ làm tốt nhất những việc ở trước mắt đã"

***

Chúng ta phải thay đổi để lớn lên

Có những thứ tưởng không bao giờ thay đổi, nhưng theo thời gian đều có thể thay đổi. Tôi tin rằng ai rồi cũng sẽ thay đổi, chúng mình chắc chắn không bao giờ mãi mãi giống như bây giờ.

Cách đây vài năm, mỗi khi đi tiệc tôi luôn thích mặc minijuyp, tôi yêu thích chúng vì trong chúng thật quyến rũ, chúng tôn lên đôi chân dài thẳng tắp của tôi, bởi suy cho cùng trên cơ thể tôi chỉ có duy nhất đôi chân đẹp là

lợi thế. Ấy vậy mà bây giờ, trong tủ đồ của tôi, những chiếc minijuyp không còn là ưu tiên số một nữa. Thậm chí rất hiếm khi tôi mặc đến chúng.

Có một khoảng thời gian tuần nào tôi cũng đi bar chơi, tôi thích cái không khí ồn ào náo nhiệt của bar, tôi cùng đám bạn nhảy nhót say mê, cho tới khi mệt lử mới quay về nhà. Thế rồi thời gian trôi đi, như bây giờ, tôi ngỡ ngàng nhận ra tôi đã thay đổi từ lúc nào mà bản thân cũng không thể ý thức được. Tôi không còn thích đi bar để nhảy múa hò hét nữa, thỉnh thoảng tôi vẫn đến những nơi đó, nhưng chọn một góc khuất nhất, chỉ để uống rượu, và yên lặng ngắm nhìn những người trẻ nhảy nhót, tôi thấy lại hình ảnh của mình vài năm trước đây.

Hóa ra cứ đến một cái ngưỡng nào đó, tôi hay bạn, chúng mình đều sẽ tự nhiên thay đổi như vậy. Vì chúng mình không còn là những người trẻ đơn thuần nữa, chúng mình là những người trẻ đã lớn, đã trưởng thành.

Lúc còn trẻ chúng mình luôn đặt cái tôi của bản thân lên rất cao, chúng mình nghĩ cái tôi của bản thân là sự thiêng liêng bất khả xâm phạm. Nhưng khi trưởng thành

rồi chúng mình mới biết, cái tôi đúng nghĩa phải là cái tôi được đặt ở ngang bằng và dung hòa với tất thảy.

Lúc còn trẻ chúng mình cho rằng, thắng được người khác, khiến người khác sợ có nghĩa là chúng mình giỏi. Nhưng lớn rồi mới thấy giỏi là khiến người khác nể chứ không phải khiến người khác sợ.

Lúc còn trẻ chúng mình luôn nghĩ nếu bản thân có gì là phải show ra cho người ta thấy. Lớn rồi mới biết càng những thứ mình có càng nên giữ riêng lại cho mình, nếu ai muốn thấy, hãy để người ta đi tìm.

Khi còn trẻ, ai cũng thích vui chơi ồn ào, thích thể hiện, thích chứng tỏ mình bằng những thứ bắt mắt, có lẽ đó là do lòng nhiệt thành của tuổi trẻ, chẳng có gì đáng trách cả.

Nếu hỏi tôi có từng hối hận về một khoảng thời gian nào đó đã qua trong quãng đời tuổi trẻ của mình hay không? Thì câu trả lời là không, nếu quay lại, tôi vẫn chơi, vẫn sống như vậy.

Tôi quan niệm tuổi trẻ không phải lúc nào cũng cứ phải nỗ lực, cố gắng, với quyết tâm, ý chí này nọ. Cứ cho tuổi trẻ có những lúc được bồng bột, được dại khờ. Bởi có đôi khi sự trưởng thành của tuổi trẻ được tạo nên từ sau những bồng bột, những dại khờ ấy.

Hoặc ngược lại, nếu ai đó hỏi tôi, có khi nào tôi ước sẽ trẻ lại vài tuổi để làm được nhiều việc hơn nữa hay không? Hoặc có ước muốn kéo dài thời gian tuổi trẻ? Tôi trả lời, vĩnh viễn là không. Bởi tôi biết những gì tôi đã tạo dựng được là nhờ tôi đã đi qua những năm tháng tuổi trẻ để trưởng thành, mỗi thứ đến với tôi trong cuộc đời này đều cần có thời điểm, không bước đi, không tự trải qua thì làm sao có.

***

Sống một cuộc đời tử tế

Tôi quan niệm, sống ở đời không làm được điều gì tốt đẹp cho người khác thì cũng không sao, nhưng tuyệt đối đừng bao giờ làm điều gì tà ác, tuyệt đối không được gieo khẩu nghiệp. Muốn sống cuộc đời hạnh phúc thì

phải để tâm mình được an vui, tâm an vui, mọi sự sẽ suôn sẻ. Đừng bao giờ tự làm mình xấu xí đi bằng việc đi nói xấu một người khác.

Tôi luôn nhắc mình phải đối đáp với người đời bằng sự tử tế, bởi tôi tin rằng, chỉ khi tôi cho đi sự tử tế, thì tôi cũng mới có cơ hội đón nhận sự tử tế. Trong một vài trường hợp, cho dù tôi đã tử tế nhưng người ta lại mang sự giả dối ra để đối đáp với tôi, thì tôi vẫn dặn mình cứ kệ họ đi, hãy cứ tiếp tục mang sự tử tế mà mình có để đối đáp với họ. Bởi với những người như vậy, có lẽ họ thừa sự giả dối, họ không cần phải học nữa, nhưng sự tử tế thì họ cần phải học.

Tôi cũng sẽ không bao giờ, vì vài người đối xử không tử tế với mình mà mất niềm tin vào những người còn lại. Bởi vì sống mà mất đi niềm tin, thì cho dù sống giữa bao nhiêu người, cũng giống như là đang sống ở hoang đảo mà thôi, sẽ cô đơn lắm.

***

Sống một cuộc đời lạc quan

Hôm đó trời mưa to, tôi phải gọi rất lâu mới có taxi để về nhà. Lúc mở cửa vào trong xe, thấy cậu lái xe đang hát bài "Hà Nội mùa này vắng những cơn mưa", nhìn ra bên ngoài trời thấy mưa rơi mỗi lúc một nặng hạt, song lắng nghe cậu tài xế hát, tôi bỗng nhiên cảm thấy yêu cái trời mưa này một cách lạ thường.

Cậu lái xe ngưng hát quay qua hỏi tôi:

- Chị về đâu ạ?

Tôi nhanh chóng đọc địa chỉ, cậu tài xế mỉm cười rồi tiếp tục vừa lái xe vừa hát. Hát nốt bài hát đang hát dở, cậu tài xế quay ra cười hi hi bảo tôi:

- Chị nghe em hát đừng cười nhé. Em quen rồi, lúc chạy xe không hát thì buồn lắm.

- Không sao, bạn cứ hát đi. - Tôi mỉm cười trả lời cậu.

- Thế giờ chị thích nghe bài nào để em hát tặng chị một bài.

- À thì bạn hát bài nào cũng được.

- Vâng thế chị tóc ngắn để em hát tặng chị bài Tóc Ngắn dễ thương...

Tôi chưa kịp trả lời có đồng ý hay không, cậu ấy đã cất giọng hát của mình. Tôi yên lặng lắng nghe cậu ấy hát, mặc dù giọng cậu ấy không thua kém Chaien là mấy, nhưng tôi vẫn thấy rất thú vị, tôi thậm chí còn lẩm nhẩm hát cùng cậu ấy. Bên ngoài trời vẫn mưa rất to, đường thì tắt nghẽn, nhưng tôi thấy lòng thảnh thơi lạ thường.

Cùng làm chung một việc giống nhau, nhưng có người thì thấy thú vị, có người lại luôn than phiền công việc quá tẻ nhạt, quá nhàm chán. Tôi nghĩ bản chất công việc nó vốn là như thế rồi, thú vị hay tẻ nhạt do suy nghĩ của mỗi người quyết định mà thôi. Nếu chúng mình học cách nhìn cuộc sống lạc quan, sẽ thấy mọi việc luôn diễn ra vui vẻ nhẹ nhàng. Nếu chúng mình nhìn mọi thứ với ánh mắt chán nản và bi quan, mọi thứ đều trở thành bế tắc.

Sống ở trên đời này, suy cho cùng, thái độ sẽ quyết định tất cả, buồn hay vui cũng do thái độ của mình ra. Cho dù người ngoài nói rằng mình đang có cuộc sống hạnh phúc mà bản thân mình không nghĩ vậy, thì mọi khổ hạnh cứ tự nhiên sẽ đổ lên đầu mà chẳng hiểu vì sao. Còn khi chúng mình suy nghĩ mọi chuyện lạc quan và tích cực thì cuộc sống cũng sẽ luôn dễ thương, đáng sống.

***

Sống một cuộc đời hạnh phúc

Có lần nói chuyện với một người bạn, cô ấy bảo thực ra Mèo không có sướng, Mèo vất vả cực kì, nhưng là do Mèo cứ tự nghĩ là Mèo sướng nên Mèo sướng thôi.

Tôi gặp rất nhiều người, trong bất kì hoàn cảnh nào cũng than vãn, ví dụ trời nắng quá họ cũng than, trời mưa họ cũng than, trời không nắng không mưa họ lại than buồn tẻ...

Tôi thì khác, ngay trong những lúc bế tắc nhất, tôi

vẫn luôn cố gắng tìm ra cái gì may may để động viên mình. Vì tôi luôn nghĩ, cũng một cuộc đời như thế, người ta sống hạnh phúc được, tại sao tôi lại không thể?

Tôi 30 và tôi vẫn còn độc thân. Con gái bước vào tuổi 30 mà chưa kết hôn như tôi, thì đương nhiên được xếp vào danh sách "ế chồng". Nhiều cô gái ở tầm tuổi này vẫn ngày đêm cố gắng giải thích, chứng minh cho mọi người thấy là mình không hề ế chồng, chẳng qua là chưa thích lấy mà thôi.

Tôi thì khác, tôi không giải thích, không phản bác cũng không đồng tình. Bởi tôi thấy cuộc sống của mình, lựa chọn của mình, quan trọng mình cảm thấy có hài lòng, có thực sự hạnh phúc với nó hay không, còn việc người khác nhìn vào và nghĩ ra sao, thì mắc mớ gì đâu.

Tôi luôn dặn mình hãy sống cuộc đời hạnh phúc theo cách mình muốn chứ không phải hạnh phúc theo chuẩn mực mà người khác đặt ra cho mình. Với tôi mọi việc diễn ra cần đúng thời điểm, có khi là cùng một việc nhưng mỗi người sẽ giải quyết việc đó vào những thời điểm khác nhau, không phải cứ là thời điểm của mọi

người thì nó cũng bắt buộc phải là thời điểm của mình.

Với tôi kết hôn hay sống độc thân không quan trọng, quan trọng là chúng mình có đang sống một cuộc đời thực sự hạnh phúc hay không.

***

Bơ đi mà sống

Trước đây tôi đã từng có một khoảng thời gian luôn sống và bận tâm xem mọi người nghĩ gì về mình. Tôi hay hỏi bạn bè và mọi người xung quanh, họ thấy tôi thế nào. Hoặc tôi đi hỏi người này rằng người kia nói gì về tôi, họ có yêu quý tôi không? Có nói xấu gì tôi sau lưng không?

Mỗi lúc hỏi như thế, tôi đều nhận được một câu trả lời khác nhau.

Mỗi người lại nói về tôi một kiểu.

Có người bảo, chị thấy em tốt bụng, nhưng tính trẻ con, hiếu thắng nên dễ mất lòng người khác.

Có đứa nói mày bị nhiều người ghét lắm, vì cái tính tinh vi tinh tướng, chúng nó bảo mày xấu thấy gớm mà lúc nào cũng tỏ vẻ mình là cái rốn vụ trụ.

Nghe xong tôi thấy vừa buồn vừa tức, lại hậm hực với cả thế gian. Xong thậm chí còn thấy hoang mang nữa.

Tệ hại hơn cả là có những lúc tôi luôn cố gắng, nỗ lực làm tất cả mọi thứ để hài lòng những người xung quanh, để không ai ghét tôi. Nhưng sự thật là không phải thế, có nhiều khi người ta ghét tôi vì tôi được người này người kia yêu quý. Kiểu như khi mà tôi được nhiều người yêu quý thì đồng nghĩa với việc là sẽ có người ghét điều đó.

Cuộc đời về cơ bản là Méo chứ không Tròn.

Nhưng đó là chuyện của tuổi trẻ, đúng là hồi ấy tôi cũng bồng bột và hiếu thắng, hay thích chứng tỏ mình.

Lâu nay thì tôi sống khác rồi, tôi luôn sống theo kiểu tôi muốn gì, tôi thích gì, tôi nghĩ gì, thì tôi sẽ làm như

thế.

Tôi chẳng bao giờ hỏi người khác xem tôi mặc bộ quần áo này có đẹp không? Để kiểu tóc này có hợp không? Đi đôi giày này có xinh không? Tôi tự nhìn ngắm mình trong gương và tự quyết định về mọi thứ tôi mang trên người.

Tôi đã không còn bận tâm xem người ta nói gì về mình, nghĩ gì về mình, cũng không sống để thỏa mãn phán xét của bất cứ ai. Tôi sống một cuộc đời tôi muốn, có điều tôi luôn nhắc mình, muốn sống thế nào thì sống, nhưng nhất định phải sống tử tế.